

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ≡

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΑΡΙΘ. 1003

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Πρωτομαγιά - Άσθεσθήρια, (κ. Κ. Παρρέν). - Δύο οικιαί (κ. Ζ. Παπαντωνίου). - Από το ταξίδι μου (κ. Κ. Παρρέν). - Τα δώρα και η τέχνη Α' (δος Μαρίας Πινέλη). - Αί Βουλγαρίδες (κ. Κ. Παρρέν). - Το σχολείον της Άσπασίας (υπό Ναυδικάς της Φιλαρχαίου). - Ελληνική Φιλολογία. Όλόγυρα στη λίμνη Γ' (Α. Παδιαμάντη). - Νέοι θρίαμβοι της 'Αθηναϊκής Μαντολινάτας (υπό ανταποκριτορία). - Βούλγαροι και Βουλγαρίδες εις τὸ γραφείον μας. - Πρόγευμα παρὰ τῷ κ. Καλαποθάκη. - Ο αγοραστής (κ. Ζ. Παπαντωνίου). - Η ἔθνικὴ διαθήκη τοῦ Μαρίνου Κορναλένιου. - Πολιτικὴ θελίς.

1-15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1911

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. - ΕΤΟΣ 24ον

Ἄντικειμον ἐτησίως ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐσωτερικόν..... Φρ. 40
διὰ τὸ ἐξωτερικόν..... Φρ. 43

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὀδὸς Πανεπιστημίου 27

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.
Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχμ.
Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.

Ἐπεὶ αἰτήσεις πρὸς ἐγγράφην συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντικειμονοῦ εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.
Τὰ μὴ δημοσιεύμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ ἐφημερίς τῶν Κυριῶν προσφέρει εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστριάς της αἱ ὁποῖαι ἤθελαν ἐγγράψει ἀνὰ μίαν ἢ δύο νέας συνδρομητριάς τὴν Ζωὴν ἐνὸς ἔτους πεντακοσιοσέλιδον ἔργον τῆς κ. Παρρέν ἢ τὴν Χειροφρετημένην, τὸ γνωστὸν μυθιστόρημά της. Τὸ βιβλίον παραδίδεται εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἢ ἀποστέλλεται δαπάναις τῆς αἰτούσης.

ΔΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

Δὲν ἀρκεῖ ἡ δρισεροτις τοῦ χρώματος. Πρέπει νὰ ἐπιμελήσῃ καθ' ἑκάστην τὸ δῆμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν. Τὸ ἀριστον παρασκευασμὸν πρὸς τοῦτο εἶνε ἡ Κρέμ Σιμόν τῶν Παρισίων **CRÈME SIMON**, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν ἀπὸ ὑγεινῆς ἀπόψεως μαρτυρεῖ 40 ἔτων ἐπιτυχία. Δὲν περιέχει καμμίαν λιπαρὴν οὐσίαν καὶ δὲν ἀλλοιοῦται ποτέ. Δέον νὰ μεταχειρίζεσθε ταύτην διὰ πανίου ὑγροῦ ἐλείφουσαι ἐλαφρῶς.

Ζητεῖτε τὸ ἔναντι ὄμμα.

REGINA PALACE HOTEL

Stresa. Lago Maggiore. Italie.

Ξενοδοχεῖον Α' τάξεως. 200 δωμάτια. Διαμερίσματα διὰ δύο τοιαῦτα ἄτομα μὲ λουτρὸν ἰδιαίτερον, cabinet de toilette, τάραντσαν κτλ. Δάσος, Lawn-Tennis, γυμναστικὴ, μπιλιάρδ. Αἰθουσαι, γραφεῖα καὶ ἐστιατόρια ἐπὶ τῆς λίμνης. Garage ἰδιαίτερον. Τοποθεσία μαγικὴ. Τιμαὶ ἐξαιρετικῶς εὐθνηαί. Μεταξὺ Μιλάνου καὶ Simplon. Διὰ τοὺς μεταβαίνοντας ἢ ἐπιστρέφοντας ἐξ Ἑλβετίας διαμονὴ ἐξαιρετικῶς θαυμασία.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 25ον | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1911 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1003

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ - ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ

Δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξηκριβωμένον, ἂν ἡ ἑορτὴ τῶν ἀρχαίων Ἀνθεστηρίων συνέπιπτε μὲ τὴν Πρωτομαγιά. Διὰ νὰ μείνη ὁμοῦς ἡ ἑορτὴ αὐτὴ νὰ ἑορτάζεται ἐδῶ μὲ ἄνθη καὶ μὲ εὐθυμίαν καὶ τραγούδια, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε συνέχισις τῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Βάχου καὶ τῆς Δήμητρος.

Ἐως τώρα, μὲ ὅλα τὰ λουλούδια ποῦ θυσιάζονται τὴν ἡμέραν ἢ μᾶλλον τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτομαγιάς, ἡ ἑορτὴ εἶνε μᾶλλον τυπικὴ καὶ μόνον τὰ μπαλκόνια καὶ ἡ πόρτες ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ στεφανώνονται μὲ λουλούδια τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτομαγιάς.

Οἱ ἀρχαῖοι εἰς τὰ ἀνθεστήριά των ἑστεφανόνοντο αὐτοὶ μὲ λουλούδια, ὅπως ἑστεφανόνοντο εἰς τὰ συμπόσια καὶ τὰς διασκέδασεις των. Καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐχόρευαν καὶ ἐπανηγύριζαν γύρω ἀπὸ τοὺς βωμοὺς καὶ ὑπὸ τὰ κυκλικὰ περιστύλια τῶν σπιτιῶν των.

Ἡ ἰδέα λοιπὸν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, νὰ ἑορτασθῇ ἡ ἑορτὴ τῆς Πρωτομαγιάς εἰς τὸ μόνον ἑλληνικὸν Ἴδρυμα, ποῦ ἔχει τὴν ἐσωτερικὴν διαρρύθμισιν τῶν μεγάρων τῆς ἀρχαιότητος, μὲ τὴν κυκλικὴν στοᾶν καὶ τὸ ὄραϊον ἐκ κίωνων κυκλοτερές περιστύλιον, ἀποδεικνύει τὸν πόθον τῶν κυριῶν νὰ ἀδελφώσουν εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν τὸ ἀπώτατον παρελθὸν μὲ τὸ παρόν.

Θὰ στεφανωθῇ οὕτω τὸ Ζάππειον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ θὰ ἀνθοστολισθῇ καὶ θὰ γείνη ὁ ὄραϊος βωμὸς τοῦ θεοῦ τῆς Ἀνοιξέως, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἑορτασθῇ ἡ νεότης τῆς φύσεως, τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς. Καὶ θὰ μᾶς παρουσιάσῃ εἰκόνας τόσοσ ὄραϊας, τόσοσ δροσεράς, τόσοσ καλλιτεχνικῆς, ὥστε θὰ πιστεύσωμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι τὸ παλαιὸν παρελθὸν ἐπανήλθεν. Ἀλλὰ καὶ τόσοσ ἀληθινῆς, τόσοσ ζωντανῆς, τόσοσ τῆς σημερινῆς μας ζωῆς, ὥστε νὰ πεισθῶμεν ὅτι οἱ αἰῶνες ποῦ μᾶς χωρίζουν ἐπέρασαν, χωρὶς νὰ μᾶς ἀλλάξουν.

Εἶναι μεγάλη τιμὴ διὰ τὰς νέας κυρίας καὶ τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἔσπευσαν νὰ υἱοθετήσουν τὴν ὄραϊαν ἰδέαν τοῦ Λυκείου καὶ νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀναζωογόνησιν τῶν Ἑλληνικῶν μας χορῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν παρημελοῦντο καὶ παρηγκωνίζοντο.

Ὅπως εἶναι ἰδιαίτερας τιμῆς καὶ συγχαρηρίων ἀξία ἡ ἐφορία τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν ὑπὸ τὴν κ. Ἄνναν Κρεστενίτου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν διὰ τοὺς κόπους, οὓς κατέβαλλον δύο μῆνας τώρα διὰ νὰ καταρτίσουν τὴν ἑορτὴν αὐτὴν.

Ἡ Ἀθηναϊκὴ Μαντολινάτα ἐδέχθη πολὺ εὐγενῶς διὰ τοῦ μεγαλοῦργου διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Λάβδα νὰ συμμετάσχη τῆς ἑορτῆς, μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ χοροῦ τοῦ κ. Λάβδα, ὁ ὁποῖος ἐγράφη πρὸς τιμὴν τοῦ Κάϊσερ καὶ ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα.

ΔΥΟ ΣΚΙΑΙ

Είδατε τὸ ὄφος τῶν ἐπιστολῶν τῆς νέας; Διδασκάλισσα τοῦ κεντήματος, ἔκαμε τὴν φράσιν της ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ κεντήματα κοριτσιῶν ἐπαρχίας, τὰ προσπαθημένα καὶ ὑπομονητικὰ κεντήματα ὅπου ζωγραφίζεται ἓνα κλαρί, ἓνα μεγάλο πουλί, ἓνα σπίτι καὶ ἓνας ἀκίνητος ταξειδιώτης... Ἐκφράζεται ὅπως ἡ μετάφρασις ἐκείνη τοῦ Ρήγα Φεραίου, ποῦ λέγεται «ἡ ἱστορία τῶν ντελικάτων ἐραστῶν» Ἔχει ὄφος παρελθόν, πεθαμένον καὶ σεμνὸν ὡς ἀγιογραφία φιλοτεχνηθεῖσα ἀπὸ εὐλαβῆ νεωκόρον παρεκκλησίου. Καὶ τὸ σύνολον τῶν ἐπιστολῶν μᾶς φανερώνει ἓνα πλάσμα ποῦ ἠσθάνθη ἐντελῶς μὲ τὸ παρελθόν, μὲ τοὺς ἔρωτας καὶ μὲ τὰς λύπας ὄλων τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων ὅσοι δὲν ὑπάρχουν πλέον... Ἦτο μία ὁσία τοῦ ἔρωτος, ἡ ὁποία ἠγάπησεν ἀπὸ ἐρωτικὴν θρησκοπάθειαν καὶ ἐπέσε λιπόθυμος ὡς ἡ ἁγία Καικιλία διαπερασμένη ἀπὸ τὸ χρυσοῦν βέλος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ θεσπέσιον καλλιτέχνημα τοῦ Μπερνίνι. Τί ἀγνότης εἰς αὐτὰς τὰς σελίδας! Τί πίστις! Ποῖος ἰδεαλισμός! Ποῖα θρησκεία! Μόνον εἰς τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας, τὸ ἀπόγευμα ἐν βαθυτάτῃ σιωπῇ, βλέπει κανεὶς σκιάς γυναικῶν γονατισμένας, προσευχομένας καὶ πασχούσας κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον αὐτὴ ἡ κόρη προσηχηθῆ πρὸς τὸν ἔρωτα. Ἄδύνατον νὰ πιστευθῆ ὅτι ὑπάρχουν πλάσματα, ζῶντα τόσο πολὺ μακρὰν τοῦ κόσμου τούτου. Ἐρωτευθῆ γιὰ νὰ ὑποφέρῃ. Καὶ ἔτρεξε νὰ ἀποθάνῃ μὲ τόσην βίαν, τόσην ἀνυπομονησίαν. ὥστε τὰ γράμματά της ἀσθμαίνουν κυριολεκτικῶς γιὰ τὸν θάνατον «Περισσότερον τῆς Τετάρτης δὲν θὰ ζήσω.» Δηλαδή

— Τρέξε! Ἄργοῦμε πολὺ

Τόση βία νὰ φύγῃ. Τόσος φόβος μήπως ζήσῃ καὶ τὴν Πέμπτην. Ἐν τῷ μεταξὺ ζητεῖ τὸν τραγικώτερον τρόπον τοῦ θανάτου, μὲ τὸν ὅποιον ἠδονίζεται ἤδη ἡ σκέψις της. Καὶ γράφει μνημειώδη φράσιν κακοῦ ἐπιστολαρίου «Δηλαδή σκοπὸν ἔχω εἰς τὸν ὑπόγειον ἠλεκτρικὸν σιδηρόδρομον νὰ ὑπάγω.»

Θὰ ἐπαναλάβω σήμερον ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ ἄλλοῦ. Ἦτο 18 ἐτῶν. Ἐπρεπε νὰ τρέξῃ εἰς τὰ περιβόλια καὶ μάλιστα μαζὶ μὲ τὸν ἐραστήν της. Τὸ τρομερὸν αὐτὸ γεγονός ὅτι δύο νέοι ἀγαπηθέντες εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα ἔπαθαν ἀπὸ τόσην ἰδεοπάθειαν καὶ θρησκοληψίαν ὥστε νὰ γείνουν δύο πτωχὰ πεντάλεπτα κηρία καὶ νὰ καοῦν μαζὶ εἰς τὴν εἰκόνα ἐνὸς βυζαντινοῦ ἔρωτος, μᾶς ἀφίνει ἐκπλήκτους. Ποῦ εὐρήκαν τὴν

δύναμιν νὰ κάμουν *table rase* τῆς γῆς ὅλης καὶ νὰ γίνονιν σκία ἀνυπομονοῦσαι νὰ φθάσουν εἰς ἄλλον κόσμον; Εἶναι ἀπίστευτον! Πολλάκις ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ κανένα φαινόμενον, κανένα γεγονός, κανένα παρελθόν. Ὑπάρχει ἀνθρώπος κωφὸς ἀκομῆ καὶ εἰς τοὺς σφυγμοὺς τοῦ αἵματός του Πιστεύομεν εἰς τὴν φύσιν καὶ ὁμῶς ἰδοῦ Μία κόρη 18 ἐτῶν τὴν ἐνίκησε. Ἦγαπῶντο, ἐφιλοῦντο καὶ ὁμῶς φονεύονται, ἐμποδίσαντες τὴν φύσιν νὰ ὁμιλήσῃ. ἀπαγορεύσαντες μίαν ἐρυθρὰν σταγόνα πραγματικότητος ἐπὶ τοῦ χιονώδους αὐτοῦ κρίνου, τὸν ὅποιον ἔφερον μέχρι τάφου λευκόν, καὶ μωρότατα λευκόν. Ποῖος τοὺς ἤμποδισε νὰ ζήσουν καὶ νὰ εἶναι εὐτυχεῖς; Κανεὶς. Ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἓνα τραῖνο θὰ τοὺς ἐπήγαιεν εἰς μίαν σπηλιά, σπίτι, δένδρο, δάσος, ἀκτὴν—ὑπάρχει πολλὴ ἐρημία εἰς τὸν κόσμον, ὥστε νὰ μὴ στενοχωρηθοῦν ποτὲ δύο ἐρασταί. Καὶ ὁμῶς εἰς τὸν κόσμον ὄλον δὲν εἶδαν τίποτε, παρὰ μόνον τὴν τριανταφυλλιά. ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ περνοῦσαν εἰς ἄλλον κόσμον. Μόνον τὸ παράθυρον αὐτὸ γιὰ νὰ πηδήσουν ἔξω. Ποῖος τοὺς κατεδίωκε; Κανεὶς. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ πηδήσουν. Ἐπλασαν ὅλα τὰ ἐμποδια, ὅσα δὲν ὑπῆρχον καὶ κατώρθωσαν ἓνας πλανήτης νὰ μὴν τοὺς χωρῇ. Ἐν κοντολογία δὲν εἶχαν ἀγαπηθῆ. Τοῦτο ἦτο τραγικὸν λάθος, εἰς τὸ ὅποιον ἐπίστευσαν, ἐπειδὴ τοὺς βοηθοῦσε Αἰ ἐφημέριδες γράφουν «ἔρωτος». Ἀλλὰ ἔρωτος δὲν ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπου τοσοῦτον ἀγρίως σβύνεται ἡ ὑπαρξίς. Ἐκεῖνο ποῦ ἤνωσε τὰ δύο πτωχὰ ὄντα, ἦτο ἡ ψυχοπάθειά των. Εἶχαν τὴν αὐτὴν μυστικοπάθειαν. Τὴν αὐτὴν δίψαν ἀνυπαρξίας. Τὴν αὐτὴν ἰδεομαρίαν. Τὴν αὐτὴν ἀρρώστια τοῦ ἄκρου καὶ ἀδειανοῦ ἰδεαλισμοῦ. Εἶχαν ἀγαπήσει τὰ αὐτὰ ποιήματα τῆς καθαρειούσης. Εἶχαν τὴν αὐτὴν φιλολογοίαν. Εἶχαν κάμει τὴν αὐτὴν παρεξήγησιν τοῦ κόσμου. Εἶχαν ταυτοχρόνως καὶ οἱ δύο ἀδειάσει ἀπὸ αἷμα ἀπὸ μῦς, ἀπὸ μάτια. Εἶχαν διαβάσει τὸ αὐτὸ σκονισμένον βιβλίον, εἰς τὸ ὅποιον φοιτητῆς καὶ ἀτυχήσας συγγραφεὺς διηγείτο, τίς εἶδε, ποῖαν τρομερὰν ἐρωτικὴν θυσίαν ποῦ δὲν ἔγινε ποτέ, ἀπαγορεύων τὴν τυποκλοπίαν, ἥτις τιμωρεῖται κατὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ μὴ ἀπαγορεύων τὴν δηλητηρίασιν. Εἶχαν ἀμοιβαίως ἀγνοήσει τὸν Ἀπρίλιον. Εἶχαν ἀμοιβαίως ἀγνοήσει τοὺς γάμους τῶν φυτῶν, τῶν ζώων, καὶ αὐτῶν ἀκόμῃ τῶν ἐσπερίων ἐντόμων, τὰ ὁποῖα πεθαίνουν μὲν ταχύτατα, ἀλλὰ ὄχι κατόπιν τῆς ἐκτελέσεως ὀρισμένου καθήκοντος. Εἶχαν ταυτοχρόνως παύσει νὰ ἀκούουν τὸν σφυγμὸν των—πρὶν ἀποθάνουν—ταυτοχρόνως θρησκοπαθήσει, ἐξιδεωθῆ, παρασκευασθῆ διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν μαι-

(Φωτογραφία κ. Π. Φωτιάδου)

Ἀπὸ τὴν Ἐκθεσὶν τῆς Προόδου

ρίαν. Ἐνόμισαν δὲ ἔρωτα ἀπλῶς τὴν συνάντησιν τῆς ψυχοπαθείας των. Ἡ πλάνη αὐτὴ ἔκαμε τὰς δύο σκιάς μίαν, καὶ ἡ μία, σκιά σκιάς, ἔφυγε μὲ τὰ γοργὰ πτερὰ τῆς ἀγνοίας.

Ἐνθάδε κείνται 18 ἔτη κόρης καὶ 24 ἔτη νέου, δύο ἀριθμοὶ παρεξηγηθέντες. Παρακαλεῖται ὁ διαβάτης νὰ δώσῃ τὸν οἰκτὸν του διὰ τὸ ἔγκλημα τούτου.

Z. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ἐμπρὸς

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ὅλαι εἰς τὰς θέσεις μας. Δὲν εἴμεθα εὐτυχῶς εἰς τὴν πρώτην τῶν δέκα φράγκων, ἀλλὰ εἰς τὴν Β'. τῶν πέντε. Δηλαδή εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν σκηπὴν καὶ ἀπὸ τὴν ὄρχηστραν μὲ τὰ τριακόσια ξεκουφαντικὰ ὄργανα.

Ὅπισω μας εἰς ἀμφιθέατρον ἀπὸ σανίδα ὑπάρχουν ἀκόμῃ θέσεις γ' καὶ δ'. δηλαδή μὲ τρία φρ. καὶ μὲ ἓνα.

Τὸ θέατρον ἐγέμισε γρήγορα, μὲ τὴν σπουδὴν, καὶ τὴν βίαν ποῦ διακρίνει τὰς στιγμὰς αὐτὰς τὸ κοινόν. Τὸ τελευταῖον τραῖνον τῆς παραστάσεως ἔφθασεν εἰς τὰς 2 1/2 καὶ εἰς τὰς τρεῖς ὄλοι πλέον εἶναι εἰς τὰς θέσεις των. Αἱ θύραι κλείονται, ἡ ἡμέρα γίνεται νύκτα καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ σκορπίζου χεῖμαρρους φωτεινοὺς ἐπάνω εἰς τοὺς πέντε χιλιάδας τοὺς θεατὰς.

Βλέπω γύρω μου καὶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ αἰσθάνομαι ζάλην.

Τί θὰ γίνῃ ὄλος αὐτὸς ὁ κόσμος, ἂν ἔξαφνα εἶτε ἀπὸ ἓνα τσιγάρο, εἶτε ἀπὸ ἓνα μηχανισμόν ἢ ἓνα κερὶ τῶν παρασκευῶν γίνεαι καμμιὰ ἀνάφλεξις. Ὅλο αὐτὸ τὸ σανιδένιο ἀπέραντον κτίριον, ὄλος αὐτὸς ὁ ξύλινος σκελετός,

θά μεταβληθῆ εἰς μίαν κολοσσαίαν φλόγα, ποῦ θά καταπιῆ καὶ θά μεταβάλλῃ εἰς στάκτην, μέσα εἰς ὀλίγην ὥραν τόσας χιλιάδας ἀνθρώπους.

Ἐπάρχουν δύο τρεῖς θύραι ἀπὸ κάθε πλευρὸν τοῦ κτιρίου. Ἀλλά τί θά κάμουν καὶ ποῖος θά πρωτοπροφθάσῃ νὰ πεταχθῆ ἔξω καὶ νὰ σωθῆ. Ὅπως δὴποτε εἶνε ἡ πρώτη φορά ποῦ βλέπω εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἔλλειψιν ἀσφαλείας καὶ προφυλακτικῶν μέτρων ὑπὲρ τῆς ζωῆς. Ὁ χρηματισμὸς, ὁ εὐκόλος ἐδῶ χρηματισμὸς, ἔχει, φαίνεται μεθύσει τοὺς ἐπιχειρηματίας. Καὶ ὁ νόμος γραπτὸς καὶ ἀγραφὸς ποῦ λειτουργεῖ παντοῦ καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλβετικῶν ἀρχῶν καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀτόμων φαίνεται ὅταν τὰ κοιμᾶται.

Ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτάς, με ἀποσπᾷ τὸ συνθηματικὸν κτύπημα τῆς αὐλαίας. Ἐνα θαυμάσιον Ἑλβετικὸν τοπίον, με χιονισμένα βουνὰ εἰς τὸ βάθος, με δύο τρεῖς σιδηροσκεπασμένους ἵπποτας εἰς τὴν σκηνὴν, βοσκοὶ με τὰ μπράτσα γυμνά, κάτω ἀπὸ κοντὰ μανικάκια, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ τόπου, καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ μία σιλουέττα ὠραίας πυργοδοσποίνης, ποῦ φαίνεται ἐρχομένη με ἐπισημότητα, ἰδοὺ ἡ πρώτη σκηνογραφία.

Ἡ ὀρχήστρα ἔχει τελειώσει τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς μέρας καὶ ἡ παράστασις ἀρχίζει. Ἐχομεν ἐνώπιόν μας ἕνα πρίγκηπα ποῦ ἐρωτεύεται τὴν ὠραίαν Λευκὴν, τῶν φεουδαρχῶν πριγκιπῶν τῆς Gruyere. Ὁ Chalamala ὁ γελωτοποιὸς τῆς Αὐλῆς, ποῦ τὴν ἐνανούρισε μωρὸ στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὴν λατρεύει με τρελλὸν πάθος, ἀφότου ἔγειεν ὠραία κόρη, αἰσθάνεται ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς θά εἶνε ἡ δυστυχία τῆς ἀγαπημένης του. Καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ τὴν φωτίσῃ. Ἀλλ' αὐτὴ τὸν περιπαίζει καὶ ὁ πρίγκηψ τοῦ δίνει σπαθίς εἰς τῆς πλάτες. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πατέρας τῆς ἐπιστρέφει ἔφιππος ἀπὸ κάποιον πόλεμον δοξασμένος καὶ πλήθῃ ἀναρίθμητα ἵπποτων, στρατοῦ, γυναικῶν τῆς Αὐλῆς χωρικῶν γεμίζον τὴν σκηνὴν. Ἐκεῖ ἐνώπιον ὄλων αὐτῶν γίνονται καὶ οἱ ἐπίσημοι ἀρραβῶνες τῆς Λευκῆς.

Δὲν ἐνδιαφέρει βεβαίως ἡμᾶς τοὺς ξένους θεατὰς ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράματος αὐτοῦ. Πολὺ ὀλίγον ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν σημερινὴν μας ἀντίληψιν τὰ ἵπποτικά τῶν φεουδαρχῶν τοῦ Μεσαίωτος ἔθιμα καὶ ὀλιγώτερον ἀκόμη τὰ Ἑλβετικά. Ὅ,τι μᾶς ἐνδιαφέρει, ὅ,τι κινεῖ τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν, ὅ,τι προκαλεῖ τὸ μέγαλον ἐνδι ἀφέρον εἶναι ἡ τελεία τοπικὴ ἀπεικόνισις τῆς Ἑλβετικῆς ζωῆς τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν χιονοσκεπασμένων βουνῶν, εἶναι αὐτὴ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλβετικοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία

ζωγραφίζεται ὀλοζώντανη εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Καὶ εἶναι τόσο δροσερά, τόσο ἀληθινῆ, τόσο φυσικῆ, διότι τὴν ἀποδίδουν αὐτοὶ οἱ Ἑλβετοὶ τῶν βουνῶν καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν χωρῶν καὶ τῶν πόλεων. Εἶναι ἀληθινῆ, διότι ἔχομεν ἐμπρὸς μας, ὄχι ἠθοποιούς ἐξ ἐπαγγέλματος, ὄχι ἀνθρώπους ποῦ πρέπει νὰ μελετήσουν γιὰ νὰ παίξουν ἕνα μέρος, γιὰ νὰ ἀποδώσουν ἕνα χαρακτήρα, ἀλλ' αὐτοσπίους αὐτοὺς τοὺς χαρακτήρας, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ τσοπάνης μυρίζει γάλα καὶ τυρὶ Gruyere. Μόλις ἔχει κατέβει ἀπὸ τὸ βουνό του, με τὰ μικρά του τσοπανόπουλα ποῦ ἔφεραν καὶ τὰ κασίκια των καὶ τὰ πρόβατά των μαζύ. Θά ἀναβούν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν σκηνὴν, θά ἀκούσουν ἐπάνω ἐκεῖ τὴν Ἑλβετικὴ φλογέρα. ποῦ εἶναι στραβὴ ὅταν κέρατο καὶ μονοτονὴ ὅταν βέλασμα ἀρνιῶν, καὶ θά τὰ καλέσῃ, θά τὰ μαζέψῃ, θά τὰ βάλῃ εἰς τὴν γραμμὴν, ἀπαράλλακτα ὅπως γίνεται ἐπάνω εἰς τὰ βουνά. Καὶ θά ἔλθουν ἀκόμη ἡ φόρμες τῶν Ἑλβετικῶν τυρῶν με τυριά ἀπέραντα καὶ θά ἔλθουν οἱ μελισσόπητες, νωπὲς ἀπὸ τὰ μελίσσια καὶ θά κατέβουν ἡ σοβαρὲς ἀγελάδες καὶ θά μᾶς κυτᾶξουν με τὰ σκεπτικὰ μάτια των καὶ κτυπῶντας τὰ κουδούνια των. ποῦ μοιάζουν ὅταν μικρὲς καμπάνες, θά φαίνονται ὅταν νὰ μᾶς ρωτοῦν: «Τί θέλετε ὄλοι σεῖς οἱ χιλιάδες οἱ ξένοι, ποῦ σκεπάζετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῆς ἀνθισμένης πεδιάδας μας, με τὸ γλυκὺ τριφύλλι;»

Γιατὶ θά πιστεύουν ὅτι ἡ σκηνὴ εἶνε βουνό, τόσο καλὰ τὴν ἔχουν κάμει οἱ τεχνίτες καὶ τόσο ἀληθινῆ φαίνεται ἡ βροχὴ γύρω των καὶ τόσο τέλεια ξαπολύονται ἐπάνω των ἡ ἀστραπὲς τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν καταιγίδων. Φυσικὰ δὲ ἀφοῦ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ βουνά των, θά προσμένουν νὰ δοῦν ἀντίκρου των καταπράσινας πεδιάδες, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἀνθρώπους μωσαϊκοῦ ποῦ ἔχουν ἀντίκρου των.

Τὸ σύνολον αὐτὸ τὸ σκημικὸν καταπλήσσει. Οἱ χωρικοὶ εἶνε οἱ χωρικοὶ τοῦ μελοδράματος με τὰ φορέματά των τὰ τοπικά, με τὰ ὄργανα καὶ τὰ σκεύη καὶ τὰ ἐργαλεῖα των καὶ με τὸ μουσικὸν ρεπερτόριον των. Διότι ὄλοι οἱ Ἑλβετοὶ τῶν βουνῶν εἰξεύρουν μουσικὴν. Ὅλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶνε γυμνασμένοι εἰς μουσικὰς καὶ χορωδίας.

Καὶ δι' αὐτὸ κάθε Κυριακὴν, ἀφοῦ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν των οἱ χωρικοὶ καὶ αἱ χωρικαὶ ὄλων τῶν πλησίων χωρῶν καὶ κομπούλεων, ὅπως εἶναι με τὰ ἑορτινὰ των φορέματα, πέρνουν τὰ καλαθάκια των με τὰ προγεύματά των, καὶ με τὸ μικρὸ τραῖνο τοῦ Ober-

land, κατεβαίνουν εἰς τὴν Bulle. Ἐκεῖ ὄλον τὸ ἀπόγευμα παίζουν εἰς τὴν τοπικὴν των opera τοῦ Chalamala τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ τοπικώτερα χρωματισμένον μέρος, πληρόνουνται ὅ,τι ἀναλογεῖ εἰς τὸν καθένα των, ἀναλόγως τοῦ μέρους του καὶ τὸ βράδυ εὐχαριστημένοι, ἐπιστρέφουν με τὸ ἴδιο τραῖνο εἰς τὰ βουνά των.

Ἡ ἠθοποιία των τῆς Κυριακῆς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τοὺς παρέχει κέρδος χρηματικόν, τοὺς φέρει καὶ εἰς ἕνα κύκλον ἐντελῶς διαφοροτικόν, κύκλον τέχνης, ζωῆς πνεύματος καὶ ὠραιότητος καὶ ἡρωικῶν περασμένων χρόνων. Ἀπὸ τὸν Chalamala τῶν ὄλων πέρνουσι ἰπποτισμὸν, ὀλίγην ἀβρότητα τρόπων καὶ πολὺν σεβασμὸν καὶ λατρίαν πρὸς τὰς γυναῖκας.

Τὰ παιδιὰ, οἱ μικροὶ βοσκοὶ μάλιστα εἶνε χαριτωμένοι ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν. Ἀφελέστατοι, χωρὶς καμμίαν συγκίνησιν καὶ δειλίαν, με τὸ θάρρος ποῦ ἐμπνέει εἰς τὰ παιδιὰ ἡ φυσικὴ καὶ ἐλευθέρη ἀνατροφή τοῦ βουνοῦ.

K. PAPPEN

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ ΛΟΥΙ ΤΡΙΤΟΥ

Διὰ τὴν 90ὴν ἐπετηρίδα τοῦ Ἀντιβασιλέως τῆς Βαυαρίας εἶχεν ἀποφασισθεῖ νὰ προσφερθῆ εἰς αὐτὸν ὠραῖον δῶρον. Ἀπὸ τὰ τέλη Δεκεμβρίου ὁ τύπος εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς τὸν λαὸν τὰ καθήκοντά του, καὶ ἡ φωνὴ του εὗρεν ἠχῶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ. Ὑπεδείχθησαν τὰ μέρη, ὅπου ἤθελον ἀποταμιεύεσθαι αἱ συνεισφοραὶ, αἱ ὀριζόμεναι διὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἡμέραν καὶ συνήχθησαν ποσὰ γενναῖα. Αἱ συνεισφοραὶ μόνον τῆς πρωτευούσης ἀνῆλθον εἰς 308,000 μάρκα καὶ αἱ συνεισφοραὶ τοῦ ὄλου κράτους ἀνῆλθον εἰς 1)2) ἑκατομμύριον μάρκα. Τὸ ποσὸν τοῦτο προσεφέρθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς δῶρον εἰς τὴν Α. Ὑψηλότητα ὁ ὁποῖος τὸ διέθεσεν ὡς ἐξῆς: 500,000 μάρκας πρὸς ἴδρυσιν θεραπευτηρίου Ἀσύλου χοιραδικῶν παιδίων, 500,000 μάρκας πρὸς ἴδρυσιν «Φροντιστηρίου τῆς νεολαίας διὰ τοῦ προσεχθέντος δώρου ἐπὶ τῷ Ἰωβιλαίῳ Λουίτπολδου», 300,000 μάρκας

διὰ πτωχοῦς, καὶ 200,000 εἰς τὸ Βασιλικὸν ταμεῖον, με τὴν ἐντολὴν νὰ βοηθητῆ καὶ προσταυεῖται πᾶν ἔκτακτον δυστύχημα ἀνὰ τὸ κράτος, ὡς παθῶν ἐργάτης καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐργασθῆ, ἢ τι ἄλλο ἐκ τῶν τόσων ἀπροσδοκίτων τοῦ βίου περιπετειῶν.

Εἶνε πασίγνωστον, ὅτι τὸ Μόναχον εἶνε πόλις τῆς Τέχνης. Ἐπόμενον κατὰ συνέπειαν ἦτο, ὅτι εἰς μίαν τόσο ἐξαιρετικὴν περίστασιν, ὡς τὴν ἐξύμνησαν γλαφυρῶς καὶ οἱ γράφοντες καὶ οἱ ἐκφωνήσαντες τοὺς ὠραίους λόγους, ὅτι ποτὲ τὸ Βουαρικὸν κράτος δὲν ἠξιώθη νὰ ἴδῃ ἄρχοντά του κυβερνήτην αὐτοῦ εἰς τὸ βαθὺ τοῦτο γῆρας, ἐπόμενον ἦτο, ὅτι εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἤθελε βασιλεύσει καὶ θριαμβεύσει ἡ Τέχνη.

Πρὸ ἑβδομάδων ὠρίσθησαν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐκλεχθέντων Καλλιτεχνῶν τὰ διὰ τὴν διακόσμησιν τῆς πόλεως χρώματα καὶ τὸ εἶδος τῆς διακοσμῆσεως· καὶ ὡς χρώματα μὲν ἐξελέγησαν τὸ πράσινον καὶ τὸ χρυσοῦν καὶ διὰ τοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτήρας τὸ λευκὸν καὶ κυανοῦν, καθὸ καὶ χρώματα τῆς βαυαρικῆς σημαίας.

Ἡ διακόσμησις τῆς πόλεως συνίστατο εἰς φυτὰ γλοερὰ, πλήρη ζωῆς, συνδυασμένα εἰς σχήματα καὶ ἀρμονίαν καὶ ρυθμὸν ἐξαισίου κάλλους, τὸ δὲ παρεμβληθὲν χρυσοῦν ἐτόνιζε καὶ ἐξῆρεν ἔτι μᾶλλον τὸ θαλερὸν τοῦ πρασίνο· οὕτως ἐβλεπέ τις νὰ ἐξέρχονται χρυσὰ μῆλα καὶ χρυσὰ πορτοκάλια, ὅπου τὸ πρασινὸν ἦτο πυκνόν, διακόπτοντα τὸ μονότονον, καὶ ἡ χρυσοῦ γὰζα ἡ ὁποία διεδραμάτισε σπουδαῖον πρόσωπον, ἰδίως εἰς τὰς προσόψεις τῶν οἰκιῶν. Ἐσυμμάζευε τὰς γιρλάντας ὑπὸ τὰ παραθύρα, τὰς ὁποίας ἔδενεν εἰς ἀφρώδεις φιδόγγους, καὶ παρηκολούθει τὴν δάφνην περιτυλισσομένην εἰς τὰς στήλας καὶ ἐφθανε μετ' αὐτῆς μέχρι τῆς κορυφῆς, ὅπου ὑψοῦτο ἡ πατριωτικὴ σημαία, καὶ ἔστεφεν ὡς κορωνίς τοὺς στεφάνους εἰς ὠραῖον χρυσοῦν ὑπερμέγεθες διαφανὲς ἄνθος.

Τὸ φυτικὸν βασίλειον ἀντεπροσωπεύετο ἀπὸ τὴν δάφνην, τὴν ἐλάτην, τὴν πεύκην, τὴν πύξον, τὸν φοίνικα· καὶ μετεβλήθησαν πλατεῖαι εἰς δάση καὶ προθήκαι καταστημάτων καὶ εἰσοδοὶ καὶ ἐξῶσαι οἰκιῶν εἰς ἄνθη καὶ πάγκα καὶ πρασιάς καὶ ὑψώθησαν στήλαι καὶ πυραμίδες. Τὸ κουρασμένον ἀπὸ τὸν συνωστισμὸν καὶ τὰς ποικιλοχρόους στολὰς βλέμμα εὗρισκεν ἀνάπαυσιν καὶ ἀνακούφισιν εἰς τὸ εὐεργετικὸν πράσινον, ἄνωθεν τοῦ ὁποῖου ἐκυμάτιζεν ἡ πατριωτικὴ σημαία, ἥτις εἶχεν ἀναρτηθῆ κατὰ χιλιάδας ἀνὰ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὰς στέγας τῶν

κτιρίων και συνεσπείρετο και έταλαντεύετο και έφρισε το κυανόλευκον εκείνο τεμάχιο ύφάματος, ως να ησθάνετο και αυτό το ευφρόσυνον γεγονός και την αξίαν μνείας δια την πατρίδα του ήμεραν.

Δέν θα έπαναλάβωμεν εδώ δημοσιευθείσας ήδη βιογραφικά σημειώσεις του έστεμμένου πρίγκηπος, θα περιορισθώμεν μόνον εις ότι τον χαρακτηρίζει ως ζηλωτή των γραμμάτων, των επιστημών και των τεχνών, άφότου εκλήθη εις το ύψηλόν αξίωμα. Έπροστάτευσε τας επιστήμας, τας ώραίας τέχνας και την βιομηχανίαν, τόσον, ώστε το όνομά του να δίδεται ως παράδειγμα· και μέχρι της ώρας άμα ως αναγνωριστή ή αξία σπουδαστού τινος, αυτός βραβεύεται και τιμάται ιδιαιτέρως υπό του Άντιβασιλέως· ή πρώτη ένδειξις τιμής, την οποίαν κάμνει εις τον έγκριθέντα, είνε ή πρόσκλησις εις την τράπεζάν του, να συμφάγωσι. Μεταξύ όλων των μαθήσεων τας οποίας εκτιμά είνε και ή γυμναστική εις την οποίαν δίδει μεγάλην σημασίαν και επί τη εύκαιρία ταύτη έγραψεν ιδιοχείρως εις τον ύπουργόν της Παιδείας, όπως όρισθή μία ήμερα της αρχής του θέρους δι' όλας τας σχολάς του κράτους δι' έξετάσεις άποκλειστικώς συστηματικής γυμναστικής και έντυπώθη και μετάλλιον τιμητικόν πολύτιμον, φέρον την προτομήν του, το όποιον θέλει λαμβάνει εκείνη ή σχολή, ήτις ήθελε παρουσιάσει τους μάλλον καλώς κατηρημένους εις την γυμναστικήν μαθητάς, αλλά και εις τας ευρωστότερα και υγιέστερα σώματα. « Έγώ, λέγει, εις το ιδίοχειρόν του γραμμα, πρώτον ευχαριστώ τον Θεόν, τον δοτήρα παντός αγαθού, δια τους μακρούς και υγιεινούς μου χρόνους και δεύτερον την άσκησιν». Και όμολογεί τας ευεργετήματα της άσκήσεως και του καθαρού άέρος, ο αξιολύβαστος γέρον, ο διερχόμενος, άμα ως εύρη εύκαιρίαν, την ζωήν του εις τας όρη και εις τας δάση κυνηγών.

Εις από τους βραβευθέντας έσχάτως υπό της Α. Ύψηλότητος είνε και ο άρχιμανδρίτης της Έλληνικής Έκκλησίας κ. Γερμανός Βλάχος, τον όποιον έπαρασημοφόρησεν έφέτος την ήμεραν του νέου έτους δια του παρασήμου του Ταξίαρχου Μιχαήλ.

Όλα τα θρησκευάματα άνεξαιρέτως έψαλαν την 10 πρωινήν δοξολογίαν υπέρ ευημερίας του Άντιβασιλέως και ή Έλληνική Έκκλησία ούδαμώς των άλλων ύστέρησε· περιεβλήθη στολήν κατάλληλον δια την ήμεραν, με τας ύποδειχθέντα δια την διακόσμησιν της πόλεως χρώματα. Ένθεν και ένθεν του Σωλέα πρασιαι θαλαραι από φοίνικας και δάφνας και λε-

ποφυή πράσινα μεταξύ τούτων, εις το πολύ πράσινον έν όρχιδοειδές χρυσίζον και χαμηλότερα ποϋ και ποϋ κίτρινοι νάρκισσοι και αί πρασιαι περιφραγμένα δια χρυσού δικτυωτού ύψους 20 εκατοστ. σχεδόν· κατά μήκος του άδύτου και των κίωνων πύξοι και αί σημαίαι Έλληνική, Βαυαρική, Ρωσική εις τας γωνίας και τους κίονας και την έξώθυραν άκόμη της εκκλησίας δενδρύλια πευκών. Ο ίεροουργών άρχιμανδρίτης κ. Γερμανός Βλάχος έμνημόνευσεν εις την μεγάλην είσοδον των Άγίων του όνόματος της Α. Υ. του Άντιβασιλέως, μετά την λειτουργίαν έψάλη δοξολογία εκτενης και εις το τέλος «Κύριε σώσον τον Βασιλέα» υπό του χορού θαυμασιώς· παρίστατο δέ και ή Α. Έξοχότης ο πρόξενος της Έλλάδος κ. Lohr.

Η διακόσμησις ένός καταστήματος κουκλών ήλκυσε πολλούς επάιρους. Το κατάστημα ειχε μεταβληθή εις μεγάλην αίθουσαν. Εις το μέρος μία μειδιώσα προτομή του αντιβασιλέως επί ύψώματος, διεσκευασμένου ευπρεπώς και εις τας πλευράς έταγères υαλίνας και επ' αυτών και κατά γής κατά μήκος των πλευρών εκατοντάδες κουκλαι, όχι κυρίαί ήμίγυμοι ή ένδεδυμένοι του συρμού, αλλά κουκλαι παιδια χωρικών, παιδια των έπαρχιών, των όρέων, άγοράκια και κοριτσάκια άναμιξ, φέροντα το πατριωτικόν ένδυμα και με άνοικτας άγκάλας, κρατούντα εις τας χείρας Edelweiss ή δάφνην γλωράν φυσικήν, ή χρυσήν τεχνητήν, άτενίζοντα την μειδιώσαν προτομήν με το φαιδρόν εκείνο παιδικόν ύφος. Το φως το ήλεκτρικόν το φωτίζον την κρυσταλίνην αίθουσαν προσέδιδεν εις την άλληγορίαν αυτήν κάτι τι φαντασμαγορικόν, κάτι από τας διηγήματα των Άράβων.

(άκολουθεϊ)

ΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΕΣ

Τετρακόσια φοιτήτρια! Κάτω από ένα δένδρον εις την έξοχόν του φίλου κ. Καλαποθάκη, διευθυντού του « Έμπρός» ή Βουλγαρίς φοιτήτρια Άντώνοβα μου έκαμε την άποκάλυψιν αυτήν.

Είμεθα τετρακόσια και σαράντα ήλθαμεν εις τας Αθήνας. Είμεθα σωφραζέτες και ζητούμεν πολιτικήν ψήφον και ίσα με τους άνδρας μας δικαιώματα. Και θα τα έχωμεν γρήγορα, πρωτίτερα και από τας γυναίκας της Ευρώπης.

Και έσκεπτόμην: Θα τα έχετε. Αυτό είνε άναντίρρητον, βέβαιον, χωρίς καμμίαν άμφι-

βολίαν. Το μέλλον είνε δια τους νέους λαούς. Και εϊσθε νέοι. Χωρίς παρελθόν, χωρίς κληρονομικας ύποχρεώσεις και παραδόσεις και ιδέας και συστήματα ζωής, ποϋ έγειναν και έκανονίσθησαν δι' άλλας εποχάς. Και εϊσθε Σλαϋαι. Δηλαδή όλίγον πρωτογενείς, αλλά δι' αυτό με όλην την ζωτικότητα και την δύναμιν και το σφρίγος των πρωτογενών, οι όποιοι κάμνουν μόνον των τον πολιτισμόν των, και άρχίζουν μόνον των και πρώτοι αυτοί την ιστορίαν των.

Η έντελώς ήμιαγρία και ήμιάβραρος περίοδος της φυλής σας ήτον ή εποχή του Κρούμου. Και παρήλθε. Σήμερον άναζητε, άφου οι χθεσινοί πρόγονοί σας επήραν από την ελληνικήν παιδείαν και το ελληνικόν φως, τι τους έχειάζετο δια να τονώσουν το πνεύμα των και να δυναμώσουν τας ψυχάς των.

Δι' αυτό, εύθύς από τα πρώτα χρόνια της νέας ζωής σας, άνεδείξατε πολιτικούς άνδρας δυνατούς και έκανόνισατε πολιτικήν σύμφωνον με την έξασφάλισιν της υπάρξεώς σας ως λαού, πολιτικήν της επικρατήσεως και υπεροχής επί των γειτόνων μας.

Και εις αυτό εργαζεσθε όλοι μαζί, άνδρες και γυναίκες. Χωρίς να έχετε εις την ιστορίαν σας ούτε Σουλιώτισσες, ούτε Μπουμπουλίνες, άλλ' ούτε και Άσπασίας και γυναίκας και μητέρας της Σπάρτης, αρχίζετε σεϊς να εϊσθε όλίγον από όλας αυτās μαζί. Αρχίσατε ιδίως να εϊσθε πατριώτιδες. Όχι με πατριωτισμόν λόγον και επιδείξεων. Άλλά έργων. Όχι με παιδευσιν ξενομανή, αλλά ιδικήν σας. Όχι με γλώσσας, αλλά με γνώσεις.

Μεταξύ σας, μεταξύ σαράντα ποϋ μάς ήλθετε εδώ, και θα ήλθετε βέβαια αί πλέον γλωσσομαθείς, μόλις δύο ή τρεις όμιλείτε όπωσδήποτε γαλλικά και μία και μόνη, νομιζω, γερμανικά. Και τί γαλλικά! Μεταξύ σας πόσαι άρά γε θα κατάγεσθε από Έλληνίδας μητέρας; Και όμως μία ή δύο καταδέχεσθε και ψευτομιλείτε ελληνικά. Και ελληνικά, τόσα μόνον, όσα σας χρειάζονται δια να μάς ειπήτε μερικά πράγματα, ποϋ μάς δίδουν το μέτρον της άκμής σας και του γερού και δυνατού μυαλού σας.

Και με τα ελληνικά σας αυτὰ άνελάβετε, θαρρετά και με υπερηφάνειαν, να μάς εκθέσετε ένα πρόγραμμα μέλλοντος και μίαν κατάσταση παρόντος, ποϋ δίδει όλον το μέτρον της ζωής σας της κοινωνικής και της οικογενειακής και της πολιτικής της χθές, της σήμερον και της αύριον.

Όμολογώ, ότι έμεινα έκστατική από έκπληξιν, όταν ή δεσποινίς Άντώνοβα μου έξή-

τησε να όμιλήση, προσθέτουσα μάλιστα άμέσως και γρήγορα, ότι θα όμιλήση ελληνικά. Καμμία από τας ιδίκας μας φοιτητριάς δέν θα είχε το θάρρος να το κάμη εις τον τόπον της, με Βουλγαρικά, άνάλογα με τα ελληνικά της. Και δι' αυτό έμεινα άκόμη περισσότερο κατάπληκτη, όταν μου ειπε: Δέν σημαίνει ή γλώσσα και τα λόγια. Σημαίνουν αί ιδέαι.

Και έμεινα κατάπληκτη, διότι ήμεις αί Έλληνίδες έχομεν πάθει την ιδίαν γλωσσίτιδα, από την όποιαν έχουν πάθει και οι άνδρες μας, όχι μόνον οι άνθρωποι ποϋ μελετούν τον Πλάτωνα και τον Όμηρον, αλλά και οι άμαξηλάται μας άκόμη. Σκοτωνόμεθα μαλλώνομεν, ύβρίζομεν, συγκοφαντούμεν, πολεμούμεν, καταροίπτομεν ιδανικά, ζητούμεν να καταστρέψωμεν έργα ώραία ιδικά μας, έργα προόδου γυναικείας και άνθήσεως και άκμής με όπλον δήθεν την γλώσσαν και με άγωνα δήθεν υπέρ της γλώσσης. Αί ιδέαι, ή πρόοδος, ή επιστήμη, όλα αυτὰ μένουν, δια τας περισσοτέρας από ήμάς, βιβλία κλειστά.

Και όμιλήσατε, όχι δια τας γυναίκας σας μόνον, αλλά ιδίως και προ πάντων δια τους άνδρας σας. Όσα ειπετε δια τας έλπίδας σας, δια τους νόμους σας, δια τας προόδους σας, δια την ισότητα ποϋ έχετε έως τώρα εις τας δημοσίας θέσεις και την δημοσίαν ζωήν, είνε, κυρίαί μου, τόσοι τίτλοι τιμής δια τους άνδρας σας, δια τους πολιτικούς σας, δια τους νομοθέτας σας, δια τους άγρότας σας.

Έχετε ύποστηρικτās εις όλα τα κόμματα, ή μάλλον, δια να μεταχειρισθώ την φράσιν σας, και οι πειδ νέοι, μα και οι πειδ γερόντοι βουλευται είνε άναμεταξύ σας. Αυτό σημαίνει «οί γεροντότεροι και οι παλαιότεροι από τους ιδικούς μας είνε νέοι. Έχουν νέας ιδέας, νέας αρχάς, νέον πνεύμα. Έννοούν ότι λαοί μικροί, ποϋ δέν έχουν πληθυσμόν, έχουν ανάγκη από όλας τας δυνάμεις των, άνδρικής και γυναικείας, από όλην την άκμήν της φυλής, από όλον το σφρίγος της έντικής των ζωής δια να προοδεύσουν, δια να γείνουν δυνατοί και άκμαίοι.»

Δι' αυτό σας απήνησα, ότι και οι άνδρες μας; είνε άρκετά πολιτισμένοι και άνεπτυγμένοι, ώστε να έννοούν όλα αυτὰ τα νέα πράγματα και να μη θέτουν την γυναίκα εις κατωτέραν πνευματικήν μοϊραν από τον έαυτόν των. Άλλά ότι ήμεις δέν ζητούμεν ψήφον άκόμη, δια να έτοιμασθώμεν πρώτα εις το δύσκολον έργον της πολιτικής, ώστε μίαν ήμεραν να εργασθώμεν δια την πατρίδα μας, καλλίτερα και δικαιώτερα από αυτούς.

K. ΠΑΡΡΕΝ

Οι Βούλγαροι φοιτηταί πρὸ τῶν προπυλαίων τῆς Ἀκαδημίας

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

(Αἱ μαθήτριά καὶ ἡ Ἀσπασία)

Μελπομένη. Μὰς ἔχεις εἰπεῖ τόσα πολλὰ καὶ ὠραῖα διὰ τὸν Πίνδαρον, Ἀσπασία, ὥστε μὰς ἔκαμες νὰ τὸν ἀγαπήσωμεν πολὺ, καὶ νὰ μὰς ἐνθουσιάζῃ ὅπως ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς ποιητάς μας. Ἐν τούτοις τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὅπου διαβάζω ἀποκλειστικῶς Πίνδαρον εὐρίσκω κάποιαν ἔλλειψιν συνοχῆς εἰς τὸν τρόπον του καὶ εἰς τὰς ἰδέας του. Πρὶν νὰ ἀναπτύξῃ ἢ καὶ νὰ ἐκθέσῃ σαφῶς μίαν ἰδέαν περὶ εἰς ἄλλην. Πρὶν νὰ τελειώσῃ μίαν εἰκόνα, σχεδιάδει ἄλλην. Νομίζω ὅτι τοῦ λείπει ἡ ἐνότης, αὐτὸ ἀκριβῶς ποῦ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτατα χαρίσματα τοῦ Ὀμήρου.

Ἀσπασία. Δὲν εἶσαι ἡ πρώτη, παιδί μου, ποῦ κάμνεις τὴν παρατήρησιν αὐτήν. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις εἰς οἶον δὴποτε μελετητὴν τοῦ ἔργου τοῦ Πινδάρου εἶνε αὐτή. Κεὶ ὅμως αὐτὸ

εἶνε, κατὰ τὴν κρίσιν μου, ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Πινδάρου καὶ ὅ,τι ἴσως τὸν κάμνει ἐξόχως γοητευτικόν.

Κλειώ. Δὲν ὑπέθετα ὅτι ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀσυνκρτησία ἤμποροῦσαν νὰ εἶναι προτερήματα ποιητικά. Καὶ θὰ ἐθχύμαζα βεβαίως ὀλιγότερον τὸν Πίνδαρον, ἐὰν εἶχα ἀντιληφθῆ εἰς τὸ ἔργον του τοιαύτας ἐλλείψεις. Ἡ Μελπομένη ἔχει τὴν ἐξαιρετικὴν ἰδιοφυίαν νὰ εὐρίσκῃ ἐλαττώματα καὶ ὅπου ἀκόμη δὲν ὑπάρχουν. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς φαίνεται ὅτι ἐκέρδισε καὶ τὰς συμπαθείας τοῦ Σωκράτους.

Ἀσπασία. Ἄδικεῖς, παιδί μου, καὶ τὸν Σωκράτη καὶ τὴν Μελπομένην. Καὶ ὅμως ἔχεις δίκαιον. Ὁ Σωκράτης εἶναι σοφὸς πολὺ, ὥστε νὰ μὴν τὸν θαυμάω ἢ σπινθηροβολοῦσα ἐμορφιά τῶν στίχων τοῦ Πινδάρου. Καὶ ἡ Μελπομένη, φαίνεται, θὰ μὰς περάσῃ ὅ-

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Αἱ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

λας εις την βαθύτητα των παρατηρήσεων.

Κλειώ. Δεν θέλω να με παρεξηγήσης, αλλά προτιμώ να μὴν ἔχω τὴν παρατηρητικότητά και να ἀπολαμβάνω τὰ ὠραία πράγματα χωρὶς να γκρινιάζω.

Ἀσπασία. Καὶ κάμνεις πολὺ καλά. Εἶναι μάλιστα τοῦτο μία μεγάλη γυναικεία ἀρετή, διότι δὲν ὑπάρχει ἐλάττωμα ἀνιερότερον εἰς τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν γκρίνια. Ἀλλὰ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἀδικεῖς τὴν φίλην σου. Ἐκείνη εἶναι παρατηρητὴς μόνον, ἀλλὰ ὄχι καὶ ποιήτρια. Δι' αὐτὸ κάθε παρέκβασις τοῦ Πινδάρου, κάθε ἀπότομον μεταπήδημα του ἀπὸ τὴν μίαν ιδέαν εἰς τὴν ἄλλην, ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰκόνα πρὸς ἐκείνην, τὴν ἐνοχλεῖ τὴν κουράζει.

Ἡρώ. Μὰ γιατί δὲν ἐνοχλεῖ καὶ ἡμεῖς, Ἀσπασία; Γιατί δὲν ἀντελήφθημεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ; Γιατί καὶ σὺ ἀκόμη δὲν μᾶς ὠμίλησες περὶ αὐτοῦ;

Ἀσπασία. Διότι ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἡ Κλειώ εἴμεθα περισσότερο ποιήτρια ἀπὸ τὴν Μελπομένην. Καὶ ἀκριβῶς δι' ἡμᾶς ἡ συντομία μετὴν ὁποῖαν ρίπτεται κάθε ιδέα, ἡ ἀπότομος παρουσιάσις αὐτῶν καθ' ἣν στιγμὴν δὲν τὰς περιμένοντες, αἱ φράσεις αἱ κτυπηταὶ τοῦ μᾶς τὰς παρουσιάζουν, τὰ φωτεινὰ καὶ μουσικὰ λόγια τοῦ μᾶς ζωγραφίζουν, αἱ ζωηραὶ συγκρίσεις καὶ παρομοιώσεις, ποῦ ρίπτονται ἑξαφνα στὰ πετακτὰ, χωρὶς να τὰς περιμένωμεν, μέσα εἰς τοὺς στίχους του, ὅλα αὐτὰ εἶναι μεγάλα ποιητικὰ ἀρετὰ, ποῦ μᾶς γοητεύουν μᾶς συγκινοῦν, μᾶς τρελλαίνουν. Ἴδου ἡ διαφορὰ τῆς ἀντιλήψεως, παιδί μου.

Μελπομένη. Ἴσως ἔχεις δίκαιον, Ἀσπασία. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι ὅσον καὶ ἂν δὲν εἴμαι ποιητικὴ φύσις ὅμως τρελλαίνομαι μετὸν Ὀμηρον καὶ ἐνθουσιάζομαι διὰ τοὺς στίχους τοῦ Ἡσιόδου.

Ἀσπασία. Εἶναι φυσικόν, φυσικώτατον. Διότι ὁ Ὀμηρὸς εἶναι ὁμαλὸς, ἡρεμὸς καὶ μεγάλος ζωγράφος καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Καὶ ὁ Ἡσιόδος ἔχει ὅλας τὰς ἀναλογίας καὶ ἀρμονίας τῆς φύσεως, τὴν ὁποῖαν μᾶς διδάσκει να ἀγαπῶμεν καὶ να ὑπηρετοῦμεν. Θὰ ἔλεγα ὅτι εἶναι ὁ θετικὸς ποιητὴς, ὁ μεγάλος διδάσκαλος τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἕνας τέλειος ἐξ ἐπαγγέλματος ἐργάτης αὐτῆς. Ἐπειτα τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Ἡσιόδου εἶναι τὸσον διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν ποίησιν τοῦ Πινδάρου, ἡ ὁποῖα εἶναι μουσικὴ μάλλον, μέλος, ᾄσμα...

Μελπομένη. Ναί, ἀλλὰ θὰ ἤθελα ἐπὶ τέλους να κατάρθω να εὑρισκα τοῦλάχιστον τὴν διέπουσαν ιδέαν τοῦ ποιήματος του εἰς τὰς

ὠδὰς του ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀπέκτησαν τὴν φήμην. Χθὲς τὸ βράδυ ἀνέγνωσα τὴν Ἰην Πυθικήν του Ὡδῆν, τὴν τὸσον φημισμένην. Ἐζήτησα παντοῦ τὴν κυρίαν ιδέαν... τὴν φράσιν ποῦ θὰ μοῦ ἔδιδε τὸν μῦτον τῆς ἀναλύσεως τῆς σκέψεως του, καὶ δὲν τὴν ἤυρα ποθενά.

Ἀσπασία. Ἐζήτησες τὴν μίαν φράσιν, ποῦ θὰ σοῦ ἔδιδε τὴν ιδέαν καὶ φυσικὰ δὲν τὴν ἤυρες, διότι δὲν ὑπάρχει εἰς μίαν φράσιν, ἀλλὰ εἰς ὅλας, ἀλλὰ παντοῦ. Εἶναι αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ιδέας, ποῦ ἐμπνέει ὅλον τὸ ποίημα. Διότι εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὸν παραλληλισμόν, ὁ ὁποῖος ἀποδίδεται μετὸς τὴν δύναμιν μεταξὺ τῆς αἰσθητικῆς ἀρμονίας τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ὑψίστης ἀρμονίας τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξάρτησιν τῆς μιᾶς ιδέας ἀπὸ τὴν ἄλλην, εἰς τὴν τοποθέτησιν τῆς μιᾶς εἰκόνας παρὰ τὴν ἄλλην, εἰς τὴν εὐστροφίαν μετὴν ὁποῖαν ὁ ποιητὴς μεταπηδᾷ ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν λάμψιν τῆς αἰσθητικῆς ἐορτῆς τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ θριάμβου τοῦ νικητοῦ, πρὸς τὸ κρυμμένον κάλλος τῆς ἀρετῆς, ἡ ὁποῖα δυναμώνει καὶ μεγαλύνει τὴν ψυχὴν τοῦ Ἱερωῶς τὴν ἐπιδεκτικὴν ἀκόμη τελειοτέρου μεγαλείου.

Κλειώ. Δεν ἐπρόσεξα ποτὲ εἰς τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν τῆς διεπούσης ιδέας, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁμιλεῖτε, ὅπως δὲν προσέχω εἰς τὰς λεπτομερεῖας τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ἐπικρατήσεως ἐνὸς ἐξ αὐτῶν εἰς μίαν ὠραίαν δύσιν ἡλίου. Ἡ ὠραία δύσις μετὸς μεθ', μετὰ θαμβώνει, μετὰ τρελλαίνει, ὅπως καὶ μία ὠραία ὠδή. Ἀλλὰ χθὲς καὶ ἐγὼ ἐδιάβασα τὴν 14ην Ὀλυμπιακὴν ὠδήν. Ἄν καὶ σύντομος καὶ μικρά, δίδει ὅμως ἀμέσως τὴν διέπουσαν ιδέαν, τὸ κέντρον τῆς σκέψεως τοῦ ποιητοῦ, τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς ὠδῆς του. Μετὰ αὐτὴν δὲν θέλει να ἐγκωμιάσῃ τὸσον τοὺς νικητὰς, ὅσον τὰς Χάριτας, τὰς θεὰς τοῦ Ὄρχομενοῦ καὶ τοῦ Κηφισοῦ. Ὁ νικητὴς, τὸν ὁποῖον δὲν στολίζουν ἡ δύναμις καὶ ἡ προστασία τῶν Χαρίτων, εἶναι κατὰ τὸ ἡμισυ μόνον ζηλευτός. Εἰς τὴν κεντρικὴν αὐτὴν ιδέαν στρέφεται ὅλη ἡ ὠδή.

Μελπομένη. Δεν ἐδιάβασα τὴν ὠδήν διὰ τὴν ὁποῖαν ὁμιλεῖς, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἀπὸ ὅ,τι ἔχω ἔως τώρα διαβάσει, αὐτὴν τὴν γνώμην ἐσχημάτισα.

Ἡρώ. Εἶναι τολμηρὸν ἕνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας μας να κρίνῃ καὶ να κατακρίνῃ ἕνα Πίνδαρον. Δεν θὰ εἶχα ποτὲ αὐτὸ τὸ θάρρος.

Μελπομένη. Δεν κρίνω. Λέγω ἀπλῶς τὴν ιδέαν μου, λέγω τί ἀντελήφθη. Μετὰ τὸ να εἴμαι νέα, δὲν μοῦ εἶναι, ὑποθέτω, ἀπηγορευμένον να ἔχω μίαν γνώμην. Ἡ ἀρχὴ ἄλλως

Τὰ ἀνοθοπωλεῖα τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν

τῆς Ἀσπασίας εἶναι αὐτή. Να μᾶς κάμῃ να ἔχωμεν ἰδικὴν μας ἀντίληψιν καὶ κρίσιν καὶ να μὴν παπαγαλίζωμεν ἀπλῶς ὅ,τι λέγουν οἱ ἄλλοι. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν συζήτησιν, ὅταν γίνεταί λογικὰ, προκύπτει ἡ ἀλήθεια. Ἡ Ἀσπασία δὲν θὰ μᾶς ἔλεγεν, ὑποθέτω, τὰ ὠραία πράγματα, ποῦ μᾶς εἶπε σήμερον, ἐὰν δὲν ἔδιδαν ἀφορμὴν αἱ παρατηρήσεις μου.

Μυρτώ. Λοιπὸν θὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικὰς μου. Εἰς ἐμὲ ἀκριβῶς συμβαίνει τὸ ἀντίθετον ἀπὸ ὅ,τι λέγεις. Ὅ,τι ἐδιάβασα καὶ ἤκουσα ἔως τώρα Πινδαρικόν, τὸ ἤυρα ἀπλοῦν, εὐκόλον, ξεκουραστικόν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ ποιητὴς διηγεῖται σχεδὸν τοὺς λόγους τοῦ ἐνέπνευσαν τὸ τραγοῦδι του. Πέρνει ἀπὸ τὴν μυθολογίαν ὅ,τι σχετίζεται μετὴν ιδέαν αὐτὴν, διότι ἡ μυθολογία ἔχει ἀκενώτους θησαυροὺς φανταστικῆς ἐμμορφίης καὶ μεγαλείου, πλέκει ἐπάνω ἐκεῖ τὸ ἄσμα του καὶ ἔπειτα ἐπανερχεται εἰς τὸν ἥρωα καὶ τὴν ιδέαν. Ἡ ὁποῖα τὸν ἐνέπνευσεν ἐξ ἀρχῆς. Ποῦ εὐρίσκεις τὴν ἀσυναρτησίαν εἰς ὅλα αὐτὰ; Ὅ,τι καμμὶα φορὰ αἱ εἰκόνας ποῦ πέρνει ἀπὸ τὸν φανταστικὸν κόσμον τῶν μύθων εἶναι πολυκαί. Ἀλλ' ἄρα γε εἶναι ὁ κόσμος αὐτὸς ἀποκλειστικῶς φανταστικός; Καὶ μία ἱστορικὴ μακρυνὴ δὲν κλείεται ἄρα γε μέσα εἰς τοὺς μυθικούς μας ἥρωας;

Ἀσπασία. Ὁραία, Μυρτώ. Εὐγε σου, παιδί μου. Ὅ,τι εἶπες εἶναι σοφώτατον. Ἡ γενικὴ συμφωνία τῆς Πινδαρικῆς ποιήσεως, ἡ ἀρμονία εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς ιδέας καὶ τοῦ μύθου εἶναι πάντοτε τελεία. Ἄς ἀφίτωμεν λοιπὸν, παιδί μου, τὸν Πίνδαρον μετὴν γνώμην καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀκριβῶς διότι λάμπει εἰς τὸ στερέωμα τῶν ποιητῶν μετὰ τὸν πρώτον μέγεθους, τὸν ἐμελετήσαμεν καὶ μετὰ περισσοτέρων αὐστηρότητα διὰ να τὸν θαυμάζωμεν πάντοτε μετὰ ἐνθουσιασμόν.

Ναυδικὴ ἢ Φιλάρχαιος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΟΛΟΓΥΡΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

(Ἀναμνήσεις πρὸς φίλον)

Γ'.

Ἐκτοτε ὁ Χριστοδουλῆς ἠραίωσε κατ' ἀρχάς, εἶτα ὀριστικῶς ἔπαυσε τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔδιδε τέως ἀπὸ τὰ κογχύλια, ἀπὸ τὰ καθούρια καὶ ἀπὸ τοὺς γωβιούς, σὺ δὲ ἤρπασες πολὺ να μάθῃς ὅτι τὰ ἔδιδεν εἰς τὸν Νῆκον, τὸν ἀδελφὸν τῆς Πολυμνίας. Εἰς μάτην τὸν συνάδευες, ὡς πάντοτε, βαδίζων ἐπὶ

της ἄμμου, θαλασσώνοντα ἕως τὸν μηρόν, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοῦ ἐφώναζες:

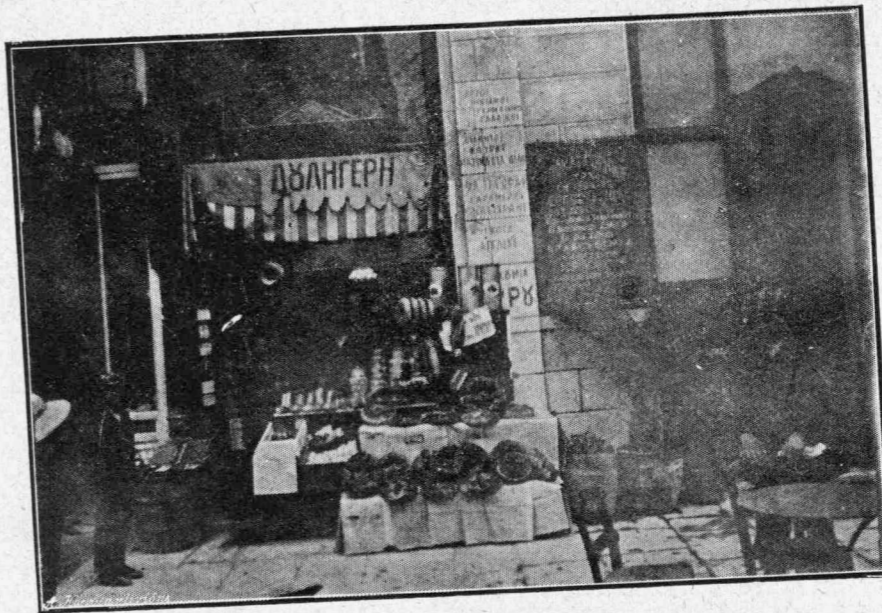
—Κ'στοδουλῆ, βρέ! δὲν ἔβγαλες ἀκόμα κανένα χταπόδι;

Ἐκεῖνος τὰ χταπόδια καὶ τὰ καβουράκια τὰ ἔβαζεν εἰς τὸν φουσκωμένον καὶ βρεγμένον κόλπον τοῦ ὑποκαμίσου του, ἔχων τρόπον νὰ τὰ φορᾷ μὲ δαγκωματιαῖς καὶ μὲ ἀκρωτηριασμούς, καὶ σοῦ ἔδειχνε μόνον ταῖς γρινιάταις, λέγων ὅτι θὰ ὑπάγῃ ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεσημέρι, νὰ ψκρέψῃ μὲ τὴν καλαμιὰ. Καὶ ὅταν, περὶ τὴν δειλὴν, τὸν παρεμύνηνες, παρὰ τὴν ἀγορὰν, ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας κ' ἔβλεπες ἰδίους ὄμοια νὰ σπαρταρίζῃ κανεὶς γωδιὸς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκίστρου του, καὶ τότε σ' ἐγέλα λέγων ὅτι θὰ κάμῃ τὸν γωδιὸν δόλωμα διὰ νὰ βγάλῃ μεγάλα ψάρια. Οὕτω χάνεται ἡ φιλία!

Πολλὰ πρῶτα διέρρευσεν κατόπιν τῆς πρῶτης ἐκείνης τοῦ φθίνοντος Φεβρουαρίου. Ἐπέρασεν ὀλόκληρος ὁ Μάρτιος, ἦλθε καὶ τὸ Πάσχα, παρήλθε καὶ ὁ Ἀπρίλιος, καὶ ἡ Πολύμνια δὲν ἐξῆλθε πλέον εἰς περίπατον πρὸς τὴν παραθαλασσίαν τοῦ ναυπηγείου. Εἰς μάτην ἔτρεχε τεκτικὰ κάθε πρῶτα κ' ἐσπέραν εἰς τὴν ἄμμουδιὰν ἐκείνην. Ἡ Πολύμνια, καθὼς ἀργὰ ἔμαθες, εἶχεν ἀρρωστήσει, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος, κατὰ τὴν συμβουλήν δὲ τῶν ἰατρῶν εἶχε κάμει, περὶ τὸν Μάϊον, ταξίδιον μετὰ τῆς θείας της, τῆς συνταξιούχου, χήρας ἀντιπλοίαρχου τοῦ Β. στόλου, διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα. Τρία μεγάλα σκάφη εἶχαν σκαρωθῆ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Μαρτίου, καὶ σὺ δὲν ἔπαυες νὰ τρέχῃς καθ' ἐκάστην ἕως τὸ ναυπηγεῖον, σταματῶν ἐπὶ ὥρας πολλὰς παρὰ τὸν ἀνεμόμυλον, καθεζόμενος ἐπὶ τῶν κάτω κειμένων καταρτίων πάλαι ποτὲ ὑπαρξάσης γολέττας, ἀναπολῶν ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐστάθη πρὸ μηνῶν ἡ Πολύμνια, ὅταν σοῦ ἐζήτησε νὰ δρέψῃς πρὸς χάριν της ἴτσι· ἀλλ' ἡ Πολύμνια ἦτο μακρὰν ἀποῦσα. Μόνον περὶ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου, ὅτε τὸ τρίτον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν ναυπηγηθέντων πλοίων εἶχε τελειώσει ἤδη, ἐπῆγες καὶ σὺ μετὰ πολλοῦ πλήθους εἰς τὸ ναυπηγεῖον, ὅπως ἴδῃς τὴν καθέλκυσιν τοῦ μεγάλου σκάφους. Τὸ θέμα ἦτο ἐπιβλητικόν, ὅπως λέγουσι σήμερον. Ὁλη ἡ πολίχνη εἶχεν ἐρημωθῆ σχεδόν, καὶ κόσμος πολυάριθμος ἐπλήρου τὴν μεγάλην μεταξὺ τῆς λίμνης καὶ τοῦ λιμένος λωρίδα. Ἐκεῖθεν τοῦ σκάφους ὁ ἥλιος ἦτο ἤδη δύο κοντάρια ὑψηλά, καὶ ἴσταντο οἱ τραχεῖς, οἱ σκληραγωγημένοι ναῦται καὶ οἱ χειρώνακτες, συμπληροῦντες τὸ παλάμισμα τῆς καρίνας, ἀποκαρφώνοντες τὰ βάρια ἢ ὑποσκάπτοντες εἰς τὴν

βάσιν, ὅπως εἶνε ἔτοιμα πρὸς πτώσιν τὰ κοντοστύλια. Ἐντεῦθεν τοῦ σκάφους, ὅπου βαθμηδὸν ἤλαττοῦτο ἡ σκιά, ἴσταντο, πλὴν τῶν συνεργατῶν τῆς καθελκύσεως, καὶ οἱ θεαταί, καὶ οὐκ ὀλίγαι γυναῖκες ἐλθοῦσαι πρὸς τέρψιν. Ὅποιος τότε παλμὸς διέσεισε τὰ στήθη σου, ὅταν, μεταξύ αὐτῶν, ἀνεγνώρισες, τὴν περικαλῆ μορφήν τῆς Πολυμνίας! Εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ ταξίδιον χωρὶς νὰ τὸ μάθῃς. Ὁ Χριστοδουλῆς, ὅστις ἐπῆγε μὲ τὴν βάρκα εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, τὴν εἶχεν ἰδεῖ, ἀλλὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπε. Καὶ ὅμως ἠσθάνθη εἰς τὰ ἐνδύμυκά σου κρυφὸν καὶ ἀνεξομολόγητον εὐτυχίας αἶσθημα, ὅταν τὴν ἐπανείδες!

Ἐν τούτοις τὸ παλάμισμα εἶχε συμπληρωθῆ, τὰ βάρια ἦσαν ὅλα καρφωμένα, ἡ σκάρα μὲ τὰ βουδιά, λίπος ἀλειμμένα, ἦτο στρωμένη πρὸ πολλοῦ. Ὁ πρωτομάστορας μὲ τὸν βαρεῖον ἔκαμε τοὺς νενομισμένους τρεῖς σταυρούς εἰς τὸ πηδάλιον, καὶ ἔδωκε τὸν πρῶτον κτύπον τῆς ὠθήσεως εἰς τὸ πελώριον σκάφος. Συγχρόνως ἔπεσαν ἐν ἀκκρεῖ τὰ κοντοστύλια ὅλα. Ἡ καπετάνισσα, ὠραία, μελαγχροινὴ μικρόσωμος, φορέσασα, ὡς νέα ἀκόμη, διὰ τὴν περίστασιν πλήρη τὴν νυμφικὴν στολήν της, μὲ τὸ λευκὸν ἀναφές καὶ αἰθερόπλαστον ἀλέμι, τὴν χρυσοκέντητον σκούφιαν, εἰκονίζουσαν γάστραν μὲ ἄνθη καὶ κλώνας, τὸ βελούδιον βαβουκλί μὲ τὰ χρυσοῦφανα προμάνικα ἀνασηκωμένα, τὴν βυσσινόχρουν ὀλομέταξον καὶ χρυσοκέντητον τραχηλιάν, τὴν ζώνην μὲ τ' ἀργυρᾶ καὶ μαλαμμοκαπνισμένα τσαπράκια, τὸ φουστάνι τὸ χαρένιο μὲ τὸ ὀλόχρυσον ποδογύρι τρεῖς πιθαμαῖς πλατύ, κρατοῦσα μέγαν ἐπάργυρον δίσκον διὰ τῆς ἀριστερᾶς, περιῆλθεν ὀλόγυρα τὸ πλοῖον καὶ ἔβρανε διὰ τῆς δεξιᾶς, μὲ κοφέτα καὶ μὲ ὄρυζιον, τὴν πρῶταν, τὴν πρῶτην, τὴν τρίτην καὶ τὰς πλευρὰς τοῦ σκάφους. Οἱ ναῦται, οἱ ναυπηγοὶ καὶ πολλοὶ τῶν θεατῶν, ὡς σταφυλαὶ εἰς κλῆμα, ὡς μολυβήθραι ἐπὶ σαγῆνης ἀλιευτικῆς ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὸ παλάγκο, καὶ ἤρχισαν νὰ σύρωσι τὸν χονδρὸν κάλων νεύοντες ὅλοι πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπαναλαμβάνοντες ἐν ῥυθμῷ τὸ κέλευσμα: «Ἐ! γιάσαλέσα! Ἐ! γιούργια!» Ἐν τούτοις, εἶτε διότι τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ εἶχε σκαρωθῆ τὸ πλοῖον δὲν ἦτο ἀρκετὰ κατωφερές, εἶτε διὰ τὴν ἀτέλειαν τῶν κινητηρίων μέσων, τὸ σκάφος ἐστέναζεν ἐστέναζε καὶ δὲν ἐκινεῖτο. Παρήλθον ὀλίγα λεπτά, ἡ δύναμις ἐδιπλασιάσθη· ὁ μέγας ὄγκος ἐκινήθη ὀλίγον τι, ἕως δύο σπιθαμαῖς, τὸ παλάγκο ἐκόπη ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ἐλκυσμοῦ, ἡ γούμενα μὲ τοὺς δύο μακκαράδες ἐμει-

Ἀγορὰ αὐγῶν καὶ τδουρεκίων τοῦ Πάδχα

νεν ἄπρακτος περὶ τὴν πρῶτην, οἱ ἡμίσεις τῶν ἀνθρώπων δυσμῶθεν τοῦ σκάφους ἔπεσαν εἰς τὴν ἄμμον πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης καὶ οἱ ἄλλοι ἡμίσεις ἔμειναν μὲ τὸ παλάγκο εἰς τὰς χεῖρας πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης, καγγασμοὶ καὶ γογγυσμοὶ τῶν πεσόντων, ὧν τινες ἐμωλωπίστησαν ἐλαφρῶς εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα ἢ τὴν πλευράν, ὁ πλοίαρχος κἀθιδρῶς, ἠλιοκαῆς, ἀξιολύπητος, ἐστενοχωρεῖτο φοβερά, καὶ ὁ καπετάν Δημήτρης ὁ Κασανδρινός, ὅστις μὲ τὸ τσιμποῦκι του, μὲ τὸν ἠλέκτρινον μαμμέν, μὲ τὸ τσόχινον πανωδράκι του, μὲ τὰ ὑψηλὰ μέγρη τοῦ γόνατος ὑποδήματά του, τὰ ὅποια ἠγάπα νὰ φορῇ χειμῶνα καὶ θέρος, εἶχεν ἔλθει νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν καθέλκυσιν τοῦ σκάφους, καὶ δὲν εἶχε παύσει ἀπὸ πρῶτας νὰ δίδῃ ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς, ἰδὼν τὸ ἀτύχημα ἐστέναζε καὶ βραδύγλωστος ἐπέφῳνησε:

—Προῦ! σὺ ληκομυρμηγκότρυπα!

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν ἀμμάτισαι τὸ παλάγκο, καὶ πάλιν νέα προσπάθεια κατεβλήθη. Ἀλλὰ δὲν παρήλθον ὀλίγα λεπτά καὶ τὸ παλάγκο ἐκόπη εἰς ἄλλο μέρος, ὅχι ἐκεῖ, ὅπου τὸ εἶχαν ἀρτίως ἀμμάτισαι. Ἐφεραν νέον παλάγκο, ἐνῶ ὁ πλοίαρχος, μὴ εὐκαιρῶν νὰ σπογγίσῃ τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου του, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐνθυμηθῆ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἀκούσιον ἐκείνην ἀρὰν «Καλὸ μπλέξιμο!» καὶ βεβαίως, ἂν εἶχεν ἐμπρὸς του, αὐτὴν τὴν φορὰν, τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Χά-

ραυλον, κακὸ μπλέξιμο θὰ εἶχε μαζί του. Ὁ δὲ καπετάν Δημήτρης μὲ τὸ τσιμποῦκι του, ἰστάμενος παρὰ τὴν καλύβην τοῦ γύφτου, κάτῳθεν τῆς πρῶτης, ἐπανελάμβανε:

—Προῦ! σὺ ληκομυρμηγκότρυπα...

Οἱ δύο ἱερεῖς, πρῶτον ναυτικοί, οἵτινες εἶχαν ἀναρρίψει τὰ ἐπιτραχήλια ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὤμον, καὶ εἶχαν ἀναβῆ ἐλαφροὶ εἰς τὸ κατάστρωμα, τελειώσαντες τὸν ἁγιασμὸν ἐπλησίασαν εἰς τὴν κωπαστὴν καὶ ἔβλεπαν τὰ συμβαίνοντα, διότι καταρριφθείσης ἤδη καὶ τῆς προχείρου κλίμακος, ἔμελλον νὰ μείνωσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ δὲν θὰ κατέβαιναν πρὶν πέσῃ τὸ πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δυνηθῶσι νὰ κατέλθωσι μὲ τὰς ἱερὰς εἰκόνας εἰς τὴν βάρκαν. Πλήθος δὲ ἀπὸ ἀθερίνες—παιδιά ὀκταετῆ καὶ δεκαετῆ, ἔτρεχαν ἐμπρὸς ὀπίσω ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, βοηθοῦντα διὰ τοῦ μέσου τούτου εἰς τὴν καθέλκυσιν τοῦ πλοίου.

Τέλος, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, καὶ τῆ ἐφαρμογῆ πολλῶν θεραπευτικῶν μέσων, τὸ μέγα πλοῖον ἀργά, ἀργά, ὡς καμαρωμένη νύμφη, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Μέγας τότε ὁ ἀλαλαγμὸς, γυναικῶν σταυροκοπουμένων, παιδιῶν σκιρτώντων, ἀνδρῶν τρεχόντων ὀπίσω τῆς πρῶτης ὡς νὰ ἤθελον διὰ τοῦ δρόμου τούτου νὰ ἐκποτήσωσι καὶ νὰ πειθαναγκάσωσι τὸ πλοῖον νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ ὁ μέγας καραβόσκυλος, ὁ Τσοῦρος, τρέχων καὶ αὐτὸς ὅσον τοῦ ἐπέτρεπεν ἡ ἄκρα ἔντασις τῆς ἄλυσεώς του, ἐγαύγιζε μανιωδῶς προπέμπων

λύπουλά τινα και ὀλίγα καβούρια. Ἄλλὰ μάλιστα ἐπερίμενε, και ἤδη εἶχεν ἀποφασίσει, ἀναγνωρίσας μακρόθεν τὴν τσότραν και ἐλπίζων ὅτι οἱ δύο φίλοι, ἐν τῇ εὐθυμίᾳ των, δὲν θὰ τὸν ἐβλεπον, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ τὸλμημα και ἀπέναντι αὐτῶν. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπροσδόκητον συμβὰν εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του.

Ἦγγιζεν ὁ ἥλιος εἰς τὴν δύσιν, ὅταν εἰς τὴν καλύβην, ἔξωθεν τῆς ὁποίας ἐκάθητο οἱ δύο συμπόται, ἐπλησίασε γυνὴ τις συνοδευμένη ὑπὸ μειραχίου. Ἐφόρει λευκὴν ἐσθῆτα καὶ ἐκράτει κόκκινον παρασόλι, και ὁ Χριστοδουλῆς μετ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν, τὴν ἀνεγνώρισεν εὐθὺς. Ἦτο ἡ Πολύμνια μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τοῦ Νίκου. Οἱ δύο ἄνδρες ἐσηκώθησαν εὐθὺς, καὶ ἐκ τῶν νευμάτων και ὑποκλίσεών των ἐνόησεν ὁ Χριστοδουλῆς, χωμένος μέσα εἰς τὰς καλαμιὰς, ὅτι τὴν ἐπεριποιῶντο και ἦσαν πρόθυμοι εἰς τοὺς ὀρισμούς τῆς. Ὀλίγαι παρήλθον στιγμαί, και βλέπει τὴν Πολύμνιαν νὰ πηδήσῃ και νὰ ἐπιβῇ εἰς τὴν μικρὰν φελούκαν, εἶδος σκάφης μ' ἐπίπεδον τὸ κύτος, χωρὶς καρίναν, ἣτις ἦτο δεδεμένη εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης, οὐ μακρὰν τῆς καλύβης, και ἡς ἐπιβαίνων ὁ Λούκας ἐθήρευεν ἀνὰ τὴν λίμνην τὰς ἐγγέλεις, τὰ κεφαλόπουλα. Κατόπιν τῆς νεάνιδος ὁ μικρὸς ἀδελφός τῆς, λύσας τὴν μπαρούμα, ἐπέβη, και λαθὼν τὸ κοντάριον ἤρχισε ν' ἀβαράρη εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀβαθοῦς λίμνης. Ὁ Χριστοδουλῆς ἐσυμπέρανεν ὀρθῶς ὅτι τῆς Πολυμνίας θὰ τῆς εἶχεν ἔλθει ἡ φαντασία νὰ κάμῃ μίαν φορὰν μετὰ τὴν φελούκαν περιπατον ἐπὶ τῆς λίμνης, και ὁ Λούκας, εὐδιάθετος εὐρεθεὶς, τῆς ἔδωκε τὴν ἄδειαν.

Ἡ μικρὰ σκάφη ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸ κέντρον τῆς λίμνης, οἱ δύο ἄνδρες καθίσαντες ἐκ νέου, ἡσχολοῦντο ν' ἀποτελειώτουν τὴν φλάσκαν, και ὁ Χριστοδουλῆς κρυμμένος εἰς τοὺς καλαμῶνας, ἔβλεπε θυμάζων, ὅπως θὰ ἐθαύμαζες σύ, τὸ χαριέστατον σύμπλεγμα τῆς νεάνιδος και τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἐξακολουθοῦντος, μετ' ὅλην του τὴν δύναμιν, διὰ τοῦ κονταρίου ν' ἀντῶθῃ τὸν πυθμένα. Ἡ Πολύμνια ἐφαίνετο ἀκτινοβολοῦσα ἐκ χαρᾶς. Ὁ περίπατος οὗτος τὴν ἠύφρικνε, τὴν κατεγοήτευεν, ὡς τὰ ἀθύρματα τὰς τριετῆς κορασιῶδας, ἐνῶ ὁ ἀδελφός τῆς ἐφαίνετο αἰσθανόμενος ἔσθην χαρὰν μετὰ τὰ ἐπταετῆ παιδιὰ, τὰ ὁποία φέγοντα τὸ σχολεῖον, μετὰ τὸν φύλακα ἀνηρημένον ὑπὸ τὴν μασχάλην, εὐρίσκουσιν ἄφατον τὴν ἡδονὴν νὰ τρέχουν εἰς τὰς ἀκρογιαλίας και εἰς τοὺς βάλτους, και νὰ καρδιζοῦν μετὰ μικρότατα κομψὰ καραβάκια, τὰ ὁποία οἱ ἐπιδεξιώ-

τεροι μεταξύ των κατασκευάζουσιν. Ὁ Χριστοδουλῆς ἐλησμόνησε τὰ χέλια, τὰ καβουράκια και τὰ κεφαλόπουλα, τὰ ὁποία διενεοῖτο νὰ κλέψῃ, και δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἐπὶ τῆς λίμνης περιπλάνησιν. Ἄλλὰ δὲν τοῦ διέφυγε και ἡ ἀτζαμωσύνη τοῦ Νίκου, ὅστις δὲν ἤξευρε ν' ἀβαράρη κανονικὰ, καθὼς ἔπρεπε, και χωμένος μέσα εἰς τοὺς καλαμῶνας ὁ παιδικὸς φίλος σου ἐστέναζεν καὶ ἔλεγε : « Ἄ ! νὰ ἤμουν ἐγὼ !... »

Ἐκεῖ, εἰς μίαν στιγμὴν, καθὼς ἐβαράριζεν ἀδεξιῶς ὁ Νίκος, ἡ φελούκα περιπλάνη εἰς συστάδα λιμναίων χόρτων ὑψηλῶν, σχεδὸν ἕως τὴν ἐπιφάνειαν, και ὁ Νίκος ἔκαμνε, ἔκαμνε ν' ἀβαράρη, και ὅσον ἀβαράριζε, τόσον χειρότερα περιπλέκετο ἡ φελούκα, και τὸ κοντάριον δὲν εὐρίσκε πλέον πυθμένα, και τέλος τὸ κοντάριον περιπλάνη και αὐτὸ εἰς τὰ πολυκλαδά, ἀδρά, μέλανα ἐκείνα χόρτα, και ὁ Νίκος εἰς μάλιστα ἐπάσχιζε ν' ἀπαλλάξῃ ἐκείθεν τὸ κοντάριον, και ὅσον ἐτράβα ὁ Νίκος, τόσον τὸ κοντάριον ἔφευγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του, ἕως οὗ ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς δακτύλους, και τὸ μισὸν ἦτο ἐμπλεγμένον κάτω, τὸ μισὸν ἔπλεεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἡ Πολύμνια ἐγερθεῖσα μετὰ προφύλαξιν ἔκυψε διὰ νὰ ἴδῃ ποῦ ἐπῆγε τὸ κοντάριον, ἀπὸ τὴν αὐτὴν πλευρὰν τῆς φελούκας, πρὸς ἣν ἵστατο και ὁ Νίκος, ἀλλὰ τότε ἡ φελούκα ἐγειρε μονόπλευρα, και παρ' ὀλίγον ἀνετρέπετο. Ἐννοήσασα τὸν κίνδυνον ἡ Πολύμνια, και μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ κάμῃ ἀκούσιον λουτρόν μέσα εἰς τὰ λιμναῖα χόρτα, ἀνεκάθισε ταχεῖα παρὰ τὴν πρύμνην, και πάλιν ὑπεγερεθεῖσα ὕψωσε τὸ λευκὸν μανδύλιόν τῆς πρὸς τοὺς δύο συμπότας τῆς μικρᾶς καλύβης και συγχρόνως ἤρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Ἐ ! μπάρμπα Λούκα !

Ἄλλ' ἕως νὰ πάρῃ εἴδησιν ὁ Λούκας και ἀποφασίση νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν (ὑπερ ἄλλως θὰ ἦτο δύσκολον, διότι τὸ ἔδαφος τοῦ πυθμένου ἦτο πανταχοῦ σχεδὸν βαλτωδὸς και πᾶς ὁ ἐπιβαίνων εἰς τὸ ὕδωρ θὰ ἐχώνετο μέχρι τοῦ γόνατος εἰς ἵλυν· τὸ ἀβαθὲς δὲ τοῦ ὕδατος δὲν ἐπέτρεπε νὰ κολυμβήσῃ μέγα σῶμα, οἷον τὸ ἰδικόν του), θὰ ἐνύκτανε χωρὶς νὰ κατορθωθῇ τίποτε. Ἄλλ' ὁ Χριστοδουλῆς εὐτυχῶς, ὁ παιδικὸς φίλος σου, ἦτο πολὺ σιμότερα εἰς τὴν φελούκαν, ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἦτο χωμένος μέσα εἰς τοὺς καλαμῶνας. Χωρὶς νὰ διατάσῃ, μετὰ τὸ ὑποκάμισον και τὴν περισκελίδα, τὰ ὁποία ἀπετέλουν πάντοτε ὅλην τὴν ἐνδυμασίαν του, ἐκπηδήσας ἀπὸ τὸν καλαμῶνα ἀπροσδοκῆτως,

Τὰ βραδευθέντα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς Μαντολινάτας εἰς τὴν Κρεμόναν περὶ ὧν τόσον ἔκαμε λόγον τελευταίως ὁ Κάϊζερ.

θαυμασίως, ὡς τελευταῖον ἀπομεινάριον ἀρχαίας θεότητος, λιμναίας και ὑδροβίου, ἀγνωστον και νοθογενές, λησμονημένον ἀπὸ δεκαεννέα αἰώνων, διαιτώμενον ἐκεῖ εἰς τοὺς καλαμῶνας, διαφυγὸν τὴν προσοχὴν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἐρρίφθη κολυμβῶν εἰς τὴν λίμνην. Καὶ μετὰ δέκα κινήσεις τῶν χειρῶν, μετὰ ἄλλα τόσα λακτίσματα τῶν ποδῶν, μετὰ τὴν κοιλίαν θίγουσιν κάποτε εἰς τοὺς βάλτους, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἐμπλακῆ ἡ βάρκα, ἀνεπήδησε στιβαρῶς ἐπὶ τὴν δεξιὰν πλευρὰν, ἔδραζε τὴν πρῶραν τῆς σκάφης, και μετὰ ἀπίστευτον διὰ τὴν ἡλικίαν του βόμην, τὴν ἀνεσήκωσε και τὴν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τοῦ ἐμποδίου τῶν ὑψηλῶν χόρτων. Εἶτα ἐξέπλεξε και τὸ κοντάρι ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἐμπλακῆ, και εἶπεν εἰς τὸν Νίκον :

— Νά, πῶς ν' ἀβαράρης !

Και τοῦ ἔδειξεν ἐμπράκτως τὸν τρόπον, βίψας αὐτῷ τὸ κοντάριον. Εἶτα ὤθησε τὴν φελούκαν ἀπὸ τῆς πρύμνης, ἀπομακρύνοντας αὐτὴν τῶν λιμναίων χόρτων, ὡς και τῶν ῥηγῶν, ἐνῶ ἡ Πολύμνια τὸν ἐκύτταζε μειδιῶσα και ἀκουσα τὸν ἐθαύμαζεν ὑποψιθυρίζουσα :

— Τί παράξενον παιδί !

Και τοὺς κατευώδωσε πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβης. ὅπου οἱ δύο συμπόται εἶχαν σηκωθῆ ἔκπληκτοι, μὴ ἐννοοῦντες τί συνέβαινε, και ὁ Λούκας φανταζόμενος τὴν λίμνην ὡς θάλασσαν, ἔλεγε :

— Κανένα δελφίνι θὰ ἔπεσε κοντὰ στὴ βάρκα.

— Φθάνει νὰ μὴν εἶνε κανένα σκυλόφαρο,

και σοῦ ἀφανίσῃ τὰ κεφαλόπ'λα, καρδιάς, εἶπεν ὁ Παρρήσης.

Ὁ Χριστοδουλῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν καλαμῶνα του, ὅπου ὁ μπάρμπα Κωνσταντῆς, αἰωνία ἡ μνήμη του, ὁ Μιδζέλος, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ του οἰκίσκου, τοῦ γειτονεύοντος μετὰ τὸν καλαμῶνα, εἶχεν ἰδεῖ τὸ συμβεβηκός, και καλέσας τὸν νέον, ὅστις γυμνωθεὶς προσεπάθει νὰ στεγνώσῃ τὰ ἐνδύματά του ἐπὶ βράχου καίοντος ἀκόμη ἀπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἀρτι δύσαντος ἡλίου, τοῦ ἔδωκεν αὐτὸς ἐνδύματα νὰ φορέσῃ. Καὶ ὁ μπάρμπα Γιωργός, Θεὸς σχωρὸς τον, ὁ Κοψιδάκης, ὅστις εὐρίσκειτο ἐκεῖ πλησίον μετὰ τὰς ὀλίγας ἀμνάδας του, τοῦ ἔδωκε «μίαν εὐχὴν» και τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ ἔχῃ «μεγάλον μισθόν», χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο νοθογενές ἀποτόκιον λησμονημένης θεότητος. Καὶ ὁ Λούκας μαθὼν ἐκ στόματος τῆς Πολυμνίας τὸ μικρὸν συμβεβηκός, κρατῶν εἰς χεῖρας τὴν φλάσκαν, μετὰ τὰς ἀπομεινάσας ὀλίγας σταγόνας μωσχάτου, ἐκράζεν ἀπὸ τῆς ἀντιπέρας ὄχθης :

— Στὴν ὑγείᾳ σ', Κ' στοδουλή !

Πρὸς τί νὰ χάνῃ τις τὴν φιλίαν τῶν φίλων του ; Μὴ τυχόν ἡ Πολύμνια ἦτο διὰ σέ ἢ δι' ἐκείνον ; Παιδίον ! Αὐτὴ ἦτο μεγαλύτερα τὴν ἡλικίαν και τῶν δύο σας. Ἄλλὰ πῶς δύναται τις νὰ γίνῃ ἀνὴρ χωρὶς ν' ἀγαπήσῃ δεκάκις τοῦλάχιστον και δεκάκις ν' ἀπατηθῇ ;

Τώρα ἡ Πολύμνια ἀπέθανεν ἢ ὑπανδρεύθη ; Ἄγνωστος ἔως και σὺ ἐπίσης. Καὶ ὁ Χριστο-

δουλης; "Εγινε ναυτικός περίφημος, ἀλλ' ἀπὸ ἐτῶν δὲν ἤκουσες τι περὶ αὐτοῦ. "Ισως νὰ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν καθὼς τόσοι ἄλλοι. Καὶ σύ; Φιλοσοφεῖς, ὡς ἐγώ, καὶ οὐδὲν πράττεις.

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΝΕΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝ. ΜΑΝΤΟΛΙΝΑΤΑΣ

Ὁ μουσικώτατος Κάιζερ ἔμεινε ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴν Μαντολινάταν μας, τῆς ὁποίας ἡ φήμη εἶχε φθάσει μέχρις αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς εἰς Κέρκυραν διαμονῆς του.

Προσεκλήθη λοιπὸν ἐπισήμως ἀπὸ τὸν νομάρχην Κερκύρας κ. Βαρατάση νὰ δώσῃ τὴν συναυλίαν του εἰς τὸ Ἀνάκτορον Ἀχιλλείου τὸ δοξασμένον μας μουσικὸν σωματεῖον. Ἡ συναυλία ἐπηκολούθησε γεῦμα, τὸ ὁποῖον ὁ Κάιζερ εἶχε παραθέσει εἰς τὸν πρῶτον πρωθυπουργὸν κ. Γ. Θεοτόκην, εἰς τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Γερμανίας μετὰ τῆς κυρίας του, εἰς τοὺς ἐδῶ παρεπιδημοῦντας ἀρχαιολόγους, εἰς τὸν Κυβερνήτην τῆς θαλαμηγοῦ του καὶ εἰς τοὺς αὐλικούς του.

Ἡ Αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια μετὰ ἐνδυμασίαν ἐπίσημον ἐσπερίδος παρέστη εἰς τὴν θαυσιαν αἴθουσαν τοῦ Ἀχιλλείου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη ἡ συναυλία· εἰς αὐτὴν ἔλαβον μέρος καὶ ἐξ βοηθητικοῦ μουσικοῦ τῆς Φιλαρμονικῆς Κερκύρας.

Ἡ συναυλία ἤρχισε μετὰ τὸν Ἑθνικὸν Γερμανικὸν Ὕμνον, καὶ ἠκολούθησαν ἔπειτα κατὰ σειράν: Ὁ Θαλασσινὸς Πρίγκηψ, σύνθεσις τοῦ Κάιζερ καὶ ὁ Μαγικὸς Αὐλὸς τοῦ Μότσαρτ, δίδοντας τὸ σύνθημα τῶν ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἐπειτα ἐπαίχθησαν, ὁ συνθεθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Λάβδα χορὸς καὶ ἀφιερωθεὶς εἰς τὴν Α.Μ. τὸν Αὐτοκράτορα, τοῦ ὁποίου τὸ χειρόγραφον δεμένον μετὰ ταινίας Γερμανικῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἐκράτει ὁ Κάιζερ, προφανῶς πολὺ εὐχαριστήμενος καὶ χειροκροτῶν ἐνθουσιωδῶς. Ἐπαίχθη ἔπειτα ἡ Ἑλληνικὴ Ραψωδία καὶ ὁ Κρητικὸς χορὸς τοῦ κ. Λάβδα· ἠκούσθησαν μετὰ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐχειροκροτήθησαν πολὺ· ἔπειτα ἐπαίχθησαν οἱ Οὐγγρικοὶ χοροὶ τοῦ Beahues, τὸ ὄνειρον τοῦ Σολβέιγ τοῦ Grieg καὶ ἀπάνθισμα ἐκ τοῦ κόμητος τοῦ Λουξεμβούργου τοῦ Lahar.

"Ὅλα ἠκούσθησαν μετὰ θρησκευτικὴν προσήλωσιν τῶν μελῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας ὡς καὶ τῶν παρισταμένων τῶν καὶ ὁ Κάιζερ ἐπήνεσε μετὰ ἐνθουσιασμὸν τὴν θαυσιαν ἐκλογὴν καὶ ἐτέλεσεν πρὸς τε τὸν διευθυντὴν κ. Λάβδαν ὡς καὶ πρὸς τὸν Πρόεδρον κ. Ἰω. Καραβιάνω μετὰ τὴν συνομίλησιν περὶ τῶν ἐπιτυχιῶν τῆς Μαντολινάτας εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἐσύστησε δὲ εἰς τὸν κ. Λάβδαν τὴν συλλογὴν καὶ μουσικὴν συναρμολόγησιν τῶν Κερκυραϊκῶν χορῶν. Ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια ἀπεχαιρέτισε μετὰ ταῦτα μετὰ θερμῶν εὐχαριστιῶν τοὺς κυρίους τῆς Ἀθηναϊκῆς Μαντολινάτας, εἰς οὓς προσεφέρθη παρὰ τῶν ὑπασιπιστῶν πολυτελὲς δεῖπνον, δι' αὐτοκινήτων δ' ἔπειτα ὠδηγήθησαν εἰς τὴν πόλιν.

Καὶ ἔτσι τὸ λαμπρὸν μας σωματεῖον ἤρε καὶ πάλιν ἓνα νέον θρίαμβον καὶ ἐτίμησε τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἀπέναντι τοῦ μουσικωτάτου Κάιζερ.

Ἄνταποκρίτρια

ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΕΣ Εἰς τὸ Γραφεῖον μας

Αἱ Βουλγαρίδες φοιτήτριαι καὶ δημοσιογράφοι καὶ τῶν δύο φύλων συνεκεντρώθησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», ὅπου εἶχαν δηλώσει, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσουν περὶ τοῦ φεμινισμοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ δύο φοιτήτριαι.

Εἰς τὴν συγκέντρωσιν εἶχον προσκληθῆ πολὺ κυρία ἐκ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων καὶ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ἐκ τῶν ξαναγῶν τῶν Βουλγάρων ἐκδρομῶν, ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς κ. Σπ. Λάμπρος μετὰ τῆς κυρίας καὶ δεσποινίδος Λάμπρου, ὁ κ. Φιλαδελφεὺς καὶ Βασιλεῖου καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν φίλων καὶ οἰκείων.

Αἱ αἴθουσαι τῆς κ. Παρρὲν ἐγένισαν κόσμον καὶ ἐκ τῶν φιλοξενουμένων ἡ δις Ἄντωνοβα, φοιτήτρια τῆς Νομικῆς ἔλαβε τὸν λόγον. Ὁμίλησεν Ἑλληνικὰ μετὰ ποιῆς τινας δυσκολίας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὴν ἠμπόδισε νὰ ἐξάγῃ τὰς προόδους τῶν Βουλγαρίδων γυναικῶν, ἰδίως εἰς τὸ ζήτημα τῆς πολιτικῆς ψήφου, ἣν διεκδικοῦν μετὰ ἐπιμονὴν καὶ μετὰ μεγάλης ἐλπίδας ἐπιτυχίας.

— Πρώτην φοράν, εἶπεν, ἀκόμη πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Βουλγαρίας μία μεγάλη μας ποιήτρια ὁμίλησε περὶ πολιτικῶν δικαιω-

μάτων τῆς γυναικός. Μετὰ τὴν ἀπελευθερώσιν μας ἐσυστήθησαν παντοῦ γυναικεῖα σωματεῖα καὶ φιλανθρωπικὰ καὶ πολιτικὰ, ὅποταν ἤρχισεν ἐκδιδομένη καὶ ἐφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Φωνὴ τῆς Γυναικός».

Ἀργότερα τὰ πρῶτα μέλη τῆς Ἐνώσεώς μας ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τὸ παρ' αὐτῶν ἰδρυθὲν σωματεῖον, ἕνεκα τῶν συντηρητικῶν νέων μελῶν, ὅτινα προσῆλθον πρὸς αὐτό. Καὶ ἰδρυσαν νέον σωματεῖον ἐντελῶς προοδευτικὸν μετὰ πρόγραμμα τὴν ἰσότητά τῶν δύο φύλων, καὶ μετὰ νέαν Ἐφημερίδα τὴν «Πολίτιδα».

Ἐν τῷ μεταξύ διὰ κοινῶν ἐνεργειῶν καὶ αἰτιήσεών μας εἰς τὴν Βουλὴν κατορθώσαμεν νὰ ἀποκτήσωμεν πλήρη μέσην ἐκπαίδευσιν, δηλ. γυμνάσια θηλέων εἰς ὅλα τὰ Βουλγαρικὰ κέντρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξῆλθον ὅλαι αἱ φοιτήτριαι τοῦ Πανεπιστημίου, αἱ ὁποῖαι ὑπερβαίνουν τὰς τετρακοσίας, ἀναλογοῦν δὲ εἰς ἓν τρίτον ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν φοιτητῶν.

Αἱ φοιτήτριά μας ἐγγράφονται εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας, ἔχουμεν ἤδη δύο διπλωματούχους δικηγόρους καὶ εἴμεθα δώδεκα φοιτήτριαι τῆς νομικῆς. Ἐχομεν πολλοὺς συνηγόρους εἰς τὴν Βουλὴν, ἀνήκοντας εἰς ὅλα τὰ κόμματα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιότερους. Τὸ νέον κόμμα τῶν ἀγροτῶν εἶνε ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς ὅραϊον του δὲ λόγον ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος εἶπεν· Φοβεῖσθε ὅτι αἱ γυναῖκες θὰ χάσουν τὴν γυναικεῖαν χάριν καὶ τρυφερότητα, εὐθύς ὡς ἀναμιχθῶν εἰς τὴν πολιτικὴν. Καὶ τὰ νομίζετε ἀνικάνους εἰς σοβαρὰν ἐργασίαν. Ἐπρεπε νὰ ἔλθετε νὰ τὰς ἰδῆτε ἐργαζομένας εἰς τοὺς ἀγρούς, διπλάσιως ἀπὸ τοὺς ἀνδρας, χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτερον γυναικες ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σας τῶν πόλεων, οὔτε ὀλιγώτερον μητέρες.

— Τὴν δα Ἄντωνοβα διεδέχθη ἡ καθηγήτρια κ. Κοτσάνωφ, ἡ ὁποία ἀνέγνωσε γαλλικὰ τὸν λόγον τῆς καὶ ἐξέθεσεν ὅλην τὴν φιλανθρωπικὴν καὶ προοδευτικὴν ἐν γένει δραστηριότητα τῶν Βουλγαρίδων. Εἶπεν ὅτι αἱ Βουλγαρίδες ἐκλέγονται ἤδη μέλη τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν τῶν σχολείων, ὅπως διορίζονται καθηγήτριαι εἰς τὰ γυμνάσια τῶν θηλέων, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ γυμνάσια τῶν ἀρρένων.

Ἡ κ. Παρρὲν ἠνυχάριστησε τὰς δύο ρήτορας διὰ τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας παρέσχον εἰς τὰς Ἑλληνίδας, περὶ τῆς δρασεὸς τῶν καὶ ἐξέθηκεν ἐν συντομίᾳ τὴν δρασίαν τῶν Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι, ὡς εἶπεν, ἐὰν δὲν ἐξήτησαν πολιτικὴν ψήφον, δὲν ἔπεται ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶνε τόσον τυραννικοὶ καὶ δεσποτικοὶ, ὥστε νὰ μὴν ἐννοοῦν τὰ ζητήματα αὐτὰ, ἢ νὰ θεωροῦν τὰς γυναῖκας τῶν ἀκαταλλήλους εἰς τοῦτο.

Δὲν ἐξήτησαν ὅμως, διότι φρονοῦν ὅτι ἔχουν νὰ ἀσχοληθοῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς ἄλλα σπουδαιότερα μορφωτικὰ ζητήματα καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ διὰ τὴν πατρίδα. Καὶ ἀνέπτυξε τὸ πρόγραμμα τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων καὶ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, καὶ ἐτόνισεν ὅτι εὐρίσκει τὴν πολιτικὴν αὐτὴν τῆς ἐργασίας ἐξόχως ἐνδιαφέρουσαν καὶ καλλιτέραν τῆς ἄλλης.

Ἡ κ. Παρρὲν ὁμίλησε Γαλλικὰ ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπαντήσασα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἐξέθησαν αἱ προαλήσασαι. Μετὰ ταῦτα ἐτραγούδησαν ὠραία Ἑλληνικὰ τραγούδια αἱ κ. κ. Φωκᾶ καὶ Γεννάδη καθηγήτριαι τοῦ Ὁδείου, καὶ ἡ κ. Μομφεράτου καὶ ἡ δις Παπαγεωργακοπούλου καταχειροκροτηθεῖσαι.

Ὁ Βούλγαρος γλύπτης κ. Νικολῶφ ὁμίλησεν ἔπειτα ποιητικώτατα περὶ τῆς γυναικός τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν· καὶ τελευταῖος γαλλιστὶ ὁ κ. Μάτεσις ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῶν ἠθικῶν δεσμῶν, οἱ ὁποῖοι συνάπτονται ὑπὸ τὰς γυναικεῖας ἐμπνεύσεις· καὶ εἶπεν ὅτι θεωρεῖ οἰωνὸν ἀριστον τὸν ὑπὸ τὸ ἱερὸν αὐτὸ τοῦ φεμινισμοῦ συναπτόμενον σύνδεσμον μεταξύ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων.

ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΠΑΡΑ Τῶ κ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗ

Εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐν Πατησίοις οἰκίαν τοῦ κ. Καλαποθάκη διευθυντοῦ τοῦ «Ἐμπρός» παρεκάθησαν εἰς τὸ Πασχαλινὸν πρόγευμα τῆς μεσημβρίας οἱ κορυφαῖοι ἐκ τῶν Βουλγάρων ἐκδρομῶν, ὁ πρόεδρος τῶν φοιτητῶν, οἱ καθηγηταὶ τοῦ ἐν Σόφια Πολυτεχνείου, δημοσιογράφοι τινὲς, Βουλγαρίδες φοιτήτριαι καὶ τινες ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἡμετέρας ἐπιτροπῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλοι.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ κ. Καλαποθάκης ἠνυχάθη εἰς τοὺς ξένους τὸ καλῶς ἦλθον καὶ προέπιεν εἰς ὑγίαν των.

Οἱ ξενιζόμενοι εὐχαριστοῦντες προέπιον εἰς ὑγίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ἠνυχάθησαν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς συμπαρέσεως τῶν δύο λαῶν.

Ἡ ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗ

Εἰς ταῦτα ἀπαντῶν ὁ κ. Καλαποθάκης προέπτε διὰ τῶν ἐξῆς:

«Θεωρῶ ὡς αἴσιον οἰωνόν ὅτι ἡ συνάντησις αὕτη λαμβάνει χώραν ἐν ἡμέραις ἀγαλλιάσεως καὶ κοινῆς ἀδελφώσεως τῶν Χριστιανῶν. Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ὁ τύραννος δὲν διέκρινε μεταξὺ Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων, εἰμὴ δούλους κύπτοντας ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν. Καὶ οἱ δούλοι οὗτοι εἶχον πάντοτε κοινήν τὴν πίστιν, κοινὰ τὰ ἰδανικά, κοινὸν τὸν πόθον καὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

« Ἄλλ' ἡ ἐλευθερία αὕτη εἶνε ἀρά γε δῶρον τοσοῦτον κακὸν ὥστε νὰ μᾶς καταστήσῃ πρὸς ἀλλήλους ἐχθροὺς ἀδιαλλάκτους; Καὶ μετὰ τὸ θρασυθὲν φάσανγον τοῦ Τούρκου δὲν ὑπάρχει ἄλλος κίνδυνος ἰκανὸς νὰ καταστήσῃ μᾶλλον αἰσθητὴν τὴν ἀνάγκην τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς συμπράξεως; Ἐὰν ἡ ἐλευθερία αὕτη καταστῆ δι' ἡμᾶς σύμβολον ἐχθρότητος καὶ πάλης, θ' ἀποδείξωμεν εἰς τὸν κόσμον ὅτι εἴμεθα ἀνάξιοι αὐτῆς.

« Ὑπέστημεν ἐν τῷ παρελθόντι πολλὰς πλάνας καὶ διεπράξαμεν ἕκαστος μὲ τὴν σειρὰν τοῦ ἀναρίθμητα σφάλματα. Καθὼς τὰ νεογέννητα βρέφη τῆς αὐτῆς μητρὸς εἰτένομεν κατ' ἀλλήλων τὰς χεῖρας πρὸς ὅλας τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὰς ἀκρότητας. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀνατρέψῃ τὸ γεγονός ὅτι εἴμεθα ἀδελφοὶ ἔχοντες κοινὰ ἐν τῷ κόσμῳ συμφέροντα καὶ δὲν ὑπάρχει λύσις ἄλλη ἐκτὸς ἐκείνης, ἣτις θὰ καταστήσῃ ἀμφοτέρους ἰσχυροὺς διὰ τῆς ἀδιαρρήκτου ἐνώσεως.

« Ἡ σκέψις αὕτη εἶνε τὸ συμπέρασμα, ὁ καρπὸς μακρᾶς ὠριμάνσεως, τὸ ἀκατανίκητον διδάγμα τῆς πείρας καὶ τοῦ χρόνου, ὅστις δὲν δεικνύει ἄλλην ὁδὸν πρὸς τοὺς μικροὺς τοὺς ἐρίζοντας περὶ μεγάλων, ἢ τὸ νὰ δώσωσι τὰς χεῖρας καθιστῶντες κοινὸν ἐκεῖνο, ὅπερ ἕκαστος διεκδικεῖ δι' ἑαυτὸν, μὲ κίνδυνον νὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐὰν ἡ ὠρίμανσις αὕτη ἐπετύχθῃ εἰς τὰς συνειδήσεις ὑμῶν τοσοῦτον ταχέως, ὥστε νὰ ἴδῃτε ἐναργῶς σήμερον, ἐκεῖνο ὅπερ θὰ ἐβλέπατε ματαιῶς αὔριον, σὰς χαιρετίζομεν ὡς τὴν πρώτην ἀκτίνα τῆς μεγάλης ἡμέρας καθ' ἣν οἱ δύο λαοὶ θὰ ρίψωσιν ὀπίσθεν αὐτῶν τὰς προλήψεις καὶ τὰς πλάνας. Εἴτε ἀπόστολοι, εἴτε προφήται τῆς ἰδέας ταύτης, σὰς τείνομεν εὐφροσύνης τὴν χεῖρα, εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς, ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας ὑμῶν καὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ ἔθνους καὶ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας πάντων τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς».

Εἶτα ἐκ τῆς ὁμηγύρεως ὁ Καθηγητῆς ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Καλῶν Τεχνῶν κ. Νικολῶφ προπίνει λέγων τὰ ἑξῆς:

— Χριστὸς Ἀνέστη. Εἶναι καλὸς οἰωνός

ὅτι συναντώμεθα τὴν Ἀγίαν ταύτην τοῦ Πάσχα ἡμέραν. Ὡς σήμερον ἀνέστη ὁ Σωτὴρ οὕτως ἀνίστανται ἐν ἡμῖν τὰ μᾶλλον διάπυρα αἰσθήματα ἀμοιβαίας ἀγάπης ὑφ' ὧν καὶ ἐγὼ ἐμπνεόμενος τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναφωνῶ καὶ πάλιν «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἀκολουθῶς ἀπαντῶν εἰς τὸν κ. Καλαποθάκην ὁ πρόεδρος τῆς ἐκδρομῆς κ. Ταπαβιτσάρωφ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Κυρίαί καὶ Κύριοι! Ἐν ὀνόματι τῶν Βουλγάρων φοιτητῶν θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς εἶπω λέξεις τινάς.

Ἡ ὀργάνωσις τῶν Βουλγάρων σπουδαστῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σόφιας ὑπῆρξεν ἀείποτε ὁ ἀντιπρόσωπος καὶ ὁ ἀγαθὸς φρουρὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀδελφότητος τῶν γειτόνων χωρῶν· ἡ αὐτὴ δὲ ὀργάνωσις πιστὴ εἰς τὸ ἰδανικόν της ἔσχε τὴν ἀρίστην πρωτοβουλίαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν παροῦσαν ἐκδρομὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ συνάψῃ στενὰς σχέσεις φιλίας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων φοιτητῶν, σχέσεις αἰτινες θὰ γεννήσωσι τὸν σπόρον τῆς φιλίας μεταξὺ τῶν δύο λαῶν τῶν τόσον ἐγγύς ἀλλήλων καὶ λόγῳ κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ λόγῳ ἐθνικῶν ἰδεωδῶν κειμένων· ἐκ τοῦ δεσμοῦ δὲ τούτου τῆς φιλίας θὰ προκύψῃ ἡ ἀδελφότης, περὶ ἧς ὠμίλησεν ἐν τῷ ὀραίῳ αὐτοῦ λόγῳ ὁ κ. Καλαποθάκης. Ὑπὲρ τῆς μελλούσης ταύτης ἀδελφότητος ἐγείρω τὸ κύπελλον.

Ἡ κ. Παρρὲν προπίνει διὰ τῶν ἑξῆς ὀραίων λέξεων.

— Ὡς δημοσιογράφος καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων πίνω εἰς ὑγίαν τῶν γυναικῶν τῶν γραμμάτων τῆς Βουλγαρίας, μεθ' ὧν μᾶς συνδέουν κοινὰ ἰδανικά προόδου πρὸς τελειότεραν ἐξυτηρήσιν τῶν εἰς τὸν κύκλον μας ἀναγομένων καθηκόντων πρὸς τὴν οἰκογένειαν, τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα.

Τελευταῖος ὁ δημοσιογράφος καὶ πρόην βουλευτῆς κ. Πέτκωφ συντάκτης τῆς «Ναρὸδνη Γκλάς» εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

« Ἀρκετὰ ἐτονίσθη ὅτι πρέπει νὰ φήσωμεν τὸ παρελθὸν εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὁ λαὸς ὑπόκειται εἰς ἐξέλιξιν καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον καὶ τὸ ἄτομον. Δὲν ὀφείλομεν νὰ μένωμεν πάντοτε στάσιμοι εἰς τὰ παλαιωμένα ἡμῶν αἰσθήματα. Δὲν ἐγνωρίσθημεν τὸ πρῶτον χθές. Ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας ἀνέγνωμεν εἰς τὰς καρδίας σας πλειότερα ἐκείνων ἅτινα ἠκούσαμεν ἐκ τῶν ὑμετέρων λόγων. Ἡ φιλία καὶ ἡ ἐγκαρδιότης ἦν εὐρίσκομεν παρ' ὑμῖν μᾶς συγκινοῦσιν εἰς τὰ μυχαιάτατα ἀγαπώμεθα

ἤδη. Ἐρχόμεθα διασχίσαντες τὰς μακρὰς θαλάσσας, ὅπως τείνομεν ὑμῖν χεῖρα ἐγκαρδίου συνεννοήσεως, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὕτη τῆς Βουλγαρικῆς νεολαίας παρ' ὄλον τὸν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπλῶς φιλοφρονητικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ ἀνευ πολιτικῶν συνεπειῶν. Ὅ,τι ἠκούσαμεν χθές καὶ σήμερον, αἱ ἀνταμειφθεῖσαι γνώμαι εἶνε ἤδη κεκτημένον ἀποτέλεσμα, πραγματικὸν δεδομένον, δι' ὃ ὀφείλομεν νὰ ὤμεν ἱκανοποιημένοι.

Ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη διὰ τοὺς ὀραίους λόγους τῆς κυρίας Παρρὲν, γυναικὸς ὑπερτέρας μορφώσεως καὶ ἀκρῶς φιλελευθέρου φρονήματος.

Πίνω ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς δόξης τῆς Ἑλλάδος.»

ΓΕΥΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ «Σπλέντιτ» παρετέθη πρὸς τιμὴν τῶν μέγα γεῦμα διεξαχθὲν ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐθυμῷ καὶ ἐνθουσιασμῷ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος πρῶτος ὁ ὑφηγητῆς κ. Φιλαδελφεὺς ἠγείρε πρόποσιν ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων δημοσιογράφων, ἀπήντησε δὲ ἐκ μέρους αὐτῶν διὰ θερμοῦς προπόσεως ὁ κ. Πέτκωφ.

Κατόπιν ἡ τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς δι)ς Εὐαγγελία Φαρμακίδου ἐχαιρέτισε Γαλλιστὶ τὰς Βουλγαρίδας φοιτητριάς εἰποῦσα τὰ ἑξῆς:

« Ὁ Χριστιανισμὸς ἐνώνει τὰς καρδίας. Ἡ ἐπιστήμη ἐνώνει τὰ πνεύματα. Ἐορτασται τῆς διπλῆς ταύτης ἐνώσεως παριστάμεθα σήμερον. Ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε καρπὸς τῆς συμπράξεως καὶ τῆς συνεργασίας τῶν λαῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς προόδου.

Ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου ὡς Ἑλληνίδος φοιτητριάς, ἐγκαρδίως χαιρετίζουσα ὑμᾶς ἐπιτρέψατέ μοι νὰ πιστεύω ὅτι ἡ βαθμιαία ἐπέκτασις τῆς δράσεως τῆς γυναικὸς σημαίνει διπλασιασμὸν τῆς ταχύτητος τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἐξευγένισις τῶν λαῶν μέχρι τῆς ἀμίλλης, ὁ προβιβασμὸς τῆς ἀμίλλης μέχρι τῆς συμπράξεως καὶ τῆς συνεργασίας ὀπὲρ τῶν εὐγενῶν σκοπῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, ἰδοὺ ἡ ἀνωτέρα ἐπίδρασις εἰς τὸ μέλλον τῆς γυναικὸς, ἰδοὺ τὸ ἰδανικόν τῆς δράσεως αὐτῆς.

Μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων ὑπάρχουσιν αἱ τοιαῦται ἀντιπρόσωποι σκαπανεῖς τοῦ ὄνειροπολουμένου καθεστῶτος. Ἡ χαρὰ μας εἶνε ὑπερμετρος, διότι βλέπομεν ὅτι καὶ ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ζέσις τῶν Βουλγαρίδων συναδέλφων μας ἀνταποκρίνεται δαψιλέστατα.

Ἡ ἀνταλλαγή τοιούτων σκέψεων καὶ πόθων

μεταξὺ πάντων τῶν τροφίμων τῶν Πανεπιστημίων τῆς Σόφιας καὶ τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου πᾶς πάλμος ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἀνθρωπότητος ἀντηγεῖ καὶ θὰ ἀντηγεῖ βαθύτατα, ἄς χαράξῃ τὴν εὐτυχὴ κατεύθυνσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνατολῆς.

Ζήτησαν τὰ Πανεπιστήμια τῆς Σόφιας καὶ τῶν Ἀθηνῶν!

Ζήτησαν αἱ Βουλγαρίδες φοιτήτριαι!...»

Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον ἀπήντησεν Ἑλληνοιστὶ ἡ Βουλγαρὶς φοιτήτρια τῆς Νομικῆς καὶ δημοσιογράφος δι)ς Χριστίνα Ἀντόνοβα.

ΠΑΡΑ ΤΩ Κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΩ

Οἱ ἐκ Σόφιας Βούλγαροι δημοσιογράφοι οὔτινες συνάδευον τοὺς ὁμοεινεῖς τῶν φοιτητῶν ἐπεσκέφθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τῶν Πρωθυπουργῶν κ. Βενιζέλου ὅστις δεξιωθεὶς αὐτοὺς φιλοφρόνως τοὺς ἐκράτησεν ἐπ' ἀρκετόν.

Οἱ ἐπισκέπται ἐξέφρασαν πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὰς θερμὰς τῶν εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν, ἧς ἔτυχον ἐν Ἀθήναις, ἐξύμνησαν αὐτὸν διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνοβουλγαρικῆς προσεγγίσεως προσπαθείας του, ἐκφράσαντες τὴν ἐλπίδα ὅτι παρ' αὐτοῦ προσδοκῶσι τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας ταύτης ἣτις ὑποστηρίζεται καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ.

Διερμηνεύοντες τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς ἐν Κων)πόλει ἐφημερίδος «Πρόδοξ» κ. Ν. Ζαρίφη ὅστις συνοδεύει τοὺς Βουλγάρους φοιτητῶν, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀπαντῶν ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Βουλγάρων φοιτητῶν ἐν Ἀθήναις, θεωρῶν αὐτὴν ὡς ἀπαρχὴν στενωτέρας προσεγγίσεως μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας.

Ἐμνήσθη τῶν θερμῶν συγχαρητηρίων τὰ ὁποῖα ἀπέστειλαν οἱ Βούλγαροι πρὸς τοὺς Κρητὰς εὐχόμενοι τὴν ταχεῖαν πραγματοποίησιν τοῦ Ἀγῶνος καὶ συνέστησεν ὅτι πρέπει νὰ λησμονηθῇ τὸ παρελθὸν καὶ νὰ γίνῃ ἐργασία εἰλικρινῆς διὰ τὸ μέλλον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν κοινῶν συμφερόντων τῶν δύο Κρατῶν.

Κατόπιν οἱ Βούλγαροι δημοσιογράφοι ἀποχαιρετίσαντες τὸν κ. Πρωθυπουργὸν μὲ τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἀπεκόμισαν ἐκ τῶν λόγων του, ἔσπευσαν νὰ ἀποστείλωσι ἐκτενῆ τηλεγραφήματα εἰς Σόφιαν περιγράφοντες τὰ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, τοὺς λόγους τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τὴν θερμὴν ἐν γένει ὑποδοχὴν ἧς ἔτυχον οἱ Βούλγαροι φοιτηταὶ ἐν Ἀθήναις.

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ένας επαρχιώτης έρχεται στὰς Ἀθήνας με χιλιάδες φράγκων, ὁμῶσ' τὰ καταστήματα καὶ ἀρχίζει ν' ἀγοράζῃ ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδν ὅλα τὰ πράγματα ὅσα δὲν εἶχε, ὅλα ὅσα πρέπει νὰ ἔχη καὶ ὅλα ὅσα εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχη. Μανθάνει κατόπιν πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα θὰ χρησιμοποιήσουν, πῶς θὰ μποῦν εἰς ἓνα σπίτι πῶς θὰ σταθοῦν εἰς ἓνα δωμάτιον. Καὶ ἐνῶ χθὲς ἦτο πελάτης καφενεῖου δεκάτης τάξεως ἐπαρχίας, σήμερον τὸν βλέπετε ἐν Ἀθήναις με βουρτσά τῶν νυχιῶν. Ἐβίασε τὴν γεῦσίν του νὰ πίνη τσάι, ξεύρει νὰ δεχθῆ τὸ φλυτζάνι ἀπὸ μίαν κυρίαν, ἔμαθε νὰ διακρίνῃ ὅτι αὐτὸ τὸ κομμάτι εἶνε τοῦ Μόζαρτ, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὸν τίτλον, αὐτὸς δὲ μέχρι χθὲς ἀκούων τὴν καρμποῦζα τῶν γύφτων. Καὶ ἐπισκεπτόμενος τὴν σέρρα τοῦ κ. Ζαΐμη γνωρίζει νὰ τοῦ πῆ δύο λέξεις διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀροαρίας. Εἰς τὸ σπίτι του αἱ ἐπιπλώσεις ἔχουν τρία στῦλ ἀνακατωμένα, τὸ ἀρνοῦβὼ παίζει γροθιὲς κατὰ τῶν Λουδοβίκων, τὸ σαλόνι εἶνε φορτωμένο. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ὅλα ἐκεῖ. Δὲν λείπει τίποτε χρήσιμον καὶ τίποτε περιττόν. Καὶ πάλιν ἀγοράζει καὶ παραγγέλλει στὴν Εὐρώπην καὶ πάντοτε τοῦ φέρνουν. Εὐρίσκειται νὰ ἔχη αὐτὸς τὸ τελειότερον γραμμόφωνον, ἐνῶ τὸ γραμμόφωνον τοῦ βασιλέως τῆς κοσμικότητος κ. Ψ. εἶνε πίσω κατὰ δύο ἔτη! Καὶ τὸ αὐτοκίνητον ποῦ ἔφευρε εἶνε τὸ καλλίτερον. Καὶ πάλιν παραγγέλλει τὰ καλλίτερα, στροβιλιζόμενος εἰς τὰ ἐμπορικὰ καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῶν παραγγελιοδόχων, ταξειδεύων ὁ ἴδιος, ζῶν πέντε μῆνες ἐδῶ καὶ ἑπτὰ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ποῖος εἶνε ὁ ἀνοικονόμητος αὐτὸς ἐπαρχιώτης!

Ὁ Βούλγαρος. Κατὰ τὴν γνώμην μας, κατὰ τὰς πληροφορίας ἐκείνων ποῦ ἔζησαν με αὐτοὺς, κατὰ τὰ φαινόμενα ὅλα ὁ Βούλγαρος ἓνα πρᾶγμα κάμνει. Ἀγοράζει διαρκῶς. Εἰς τὴν Γαλλίαν ὠμιλοῦσα κάποτε με ἓνα ὑπάλληλον τοῦ Κρεζῶ, ὁ ὁποῖος ἤξευρε ἓνα πρὸς ἓνα τοὺς ὀπλισμοὺς τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ χέρια του περνοῦσαν οἱ λογαριασμοὶ τοῦ Κρεζῶ μέχρις ἐνός. Ἦλθεν ὁ λόγος καὶ περὶ Βουλγάρων.

— Μόνον με αὐτοὺς σὰς συμβουλεύω νὰ μὴν τὰ βάλετε. Εἶπε. Κι' ἐπίασε τὸ κουρεμένο μουστάκι του μειδιῶν.

Τότε ἀνεγνώρισα καὶ πάλιν τὸν Βούλγαρον, τὸν ψωνιστὴν. Εἰς μίαν Ἀνατολὴν αὐτὸς μόνος ἐψώνισε τὸ καλλίτερον πυροβολικὸν πρὸ

πολλοῦ. Διῆλθε τὰ ὀλίγα αὐτὰ χρόνια ποῦ ζῆ ψωνίζων καὶ ὅσα δὲν ψωνίζονται. Ἔχει ἓνα ἔξοχον θέατρον εἰς τὴν Σόφιαν. Τὸ ψώνισε. Εἶνε θέατρον τοῦ κράτους. Οἱ ἠθοποιοὶ του εἶνε ὑπάλληλοι τοῦ κράτους. Τὰ κορίτσια καὶ οἱ υἱοὶ τῆς μέσης τάξεως δὲν ντρέπονται νὰ γίνουν ἠθοποιοὶ, ἀφοῦ θὰ εἶνε ὑπάλληλοι τοῦ κράτους. Καὶ τὸ θέατρον αὐτὸ γυρίζει, κύριοι, στὰς ἐπαρχίας δι' ἐξόδων τοῦ κράτους. Ἔχει εἰς κάθε Γυμνάσιον κόρο καὶ μπάντα ὀλόκληρον! Ἐψώνισε Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν εἰς τὴν ὁποίαν διδάσκονται καὶ ἱστορίαν τῆς τέχνης καὶ ξυλογλυπτικὴν καὶ ἄλλα πολλὰ ποῦ δὲν ἔχομεν ἡμεῖς. Ἐψώνισεν ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Ἐψώνισεν Ἀκαδημαϊκοὺς. Ἐψώνισε πρέσβεις! Διότι εἶχε πρέσβεις, πολὺ πρὶν ἀναγνωρισθῆ ὡς βασιλείον. Ἐνῶ τῆς τὸ ἀπηγόρευαν, ἡ Βουλγαρία ἔχωνεν εἰς τὰς πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης διαφόρους ἐπιτετραμμένους καὶ ministres με τὸ στανειδ, πρώτης τάξεως δὲ πρέσβεις ὑπὸ ἔποψιν ἀξίας, κατοικοῦντας εἰς μέγαρον πρώτης γραμμῆς. Καὶ ἡ Εὐρώπη ἅμα εἶδε καὶ τὸ ψώνισμα τῶν πρέσβων, παρ' ὅλον τὸ παράτυπον, ἐσιώπησε. Με τὸν παρᾶ μου ἀδελφέ! Ἐψώνισε τύπον ἔξω καὶ τύπον μέσα. Θέλετε νὰ σὰς ἀναφέρω ἓνα πολιτισμὸν τοῦ Βουλγαρικῆς τύπου; Ὅλες ἡ ἐφημερίδες τῶν ἀνεξαρτήτως βγαίνουν τὸ ἀπόγευμα! Τοῦτο γὰρ νὰ μὴ τυραννοῦνται οἱ ἐργάται τὴν νύκτα. Ἴδου ἓνας πολιτισμὸς. Τώρα θὰ μοῦ πῆτε πῶς ὁ τύπος τῶν ὑστερεῖ εἰς τὰ ἄλλα. Ἄλλ' ἀπὸ τὰ ἑννέα δέκατα τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑστερῆ διότι, ὅπως ἔλεγεν ὁ Παπαδιαμάντης περὶ τῶν ἐγκοσμίων, «τὸ χειρότερον εἶνε ἀδύνατον.» Ἐψώνισεν ἔδραν τῆς Βουλγαρικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Σορβόννην. Εὐρήγεν ἓνα διηγηματογράφον, τὸν Βαζῶφ, τοῦ εἶπεν «—Ἐλα δὴ σύ! Τί ἀξίαν ἔχεις; Πενήντα λεπτά.—Σὲ ἀγοράζω χίλιες λίρας, γὰρ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἀξίαν.» Ἐψώνισε συλλογὴν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, τοῦτο δὲ ἐπὶ Σταμπούλωφ. Ἐψώνισεν ὅλην τὴν Νομοθεσίαν! Διότι ἔχει ὅλην τὴν Νομοθεσίαν. Καὶ νεωτάτην. Οὔτε παλῆν εἶνε, οὔτε τῆς λείπει τίποτε. Στρατιωτικὴν Σχολὴν ἤθελε νὰ κάμῃ στὴν Σόφιαν καὶ ψώνισεν ὡς σχεδὸν τὴν ἀνατολικὴν φασάντ τοῦ Λούβρου. Τέλος τοῦ ἔλειπε σοσιαλισμὸς. Αὐτὸ δὰ, εἶπεν εἶνε ποῦ πρέπει ν' ἀγορασθῆ ἀμέσως. Τὰ ἀποτελέσματα; Πρῶτον ἐπῆραν τὴν ἰδέαν τῆς ἐργασίας. Ὁ φεμινισμὸς τῶν ἀναψεν ἀμέσως με τὸ λαμπρότερον φῶς. Πεντακόσιαις φοιτήτριας εἰς τὴν Βουλγαρίαν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα

μία ὑψηλῆτρια, καὶ αὐτὴ γιουχαῖζομένη. Ἄγον τῶν γυναικῶν πολιτικός. Γυναικὰ σοσιαλιστρία εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν σχολείων. Ἀπὸ τώρα σπουδάζουν γυναῖκες γιὰ δικηγόροι ἐν Βουλγαρίᾳ.

— Μὰ τὸ δικηγορεῖν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας σας, παρατηρήσαμεν εἰς τὴν κ. Ἀντόνοβα.

— Ὡς ποῦ νὰ πάρουμε τὸ δίπλωμά μας, θὰ τὸ ἔχομεν ἀποκτήσει κι' αὐτό.

Ὁμολογῶ πῶς οἱ Βούλγαροι καὶ αἱ Βουλγαρίδες ποῦ ἦρθαν ἐδῶ ἦσαν ἀπέναντί μας, ὡς παράστασις καὶ ὡς κοινωνικότης, μικρὰ ζῶα πρῶτην φορὰν προβάλλοντα εἰς τὴν κλειριέρα τοῦ δάσους, ἀλεπούδες. Οἱ ραφφινὲ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐπετροβόλησαν με ὅλα τὰ μπριλλάντια τῆς μοντανιτὲ καὶ τῆς κουρτοαζίας. Τοῦτο δὲ τὸ εἶδα καὶ εἰς τὴν ἀπογευματινὴν τῆς κ. Παρρέν. Ἄντρες καὶ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ἐκεῖ ἀματωμένοι με ὅλα τὰ Γαλλικὰ τῶν, καὶ τὰ Ἀγγλικὰ τῶν, τέλεια ὄντα σαλονιοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώρισαν στενωχορίαν. Βροχὴ ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ καλλιτεχνῶν. Πρόχειρος διάλεξις τῆς κυρίας Παρρέν εἰς ἅπαντα γαλλικά. Τραγοῦδι τῆς κυρίας Μομφερράτου, τῆς δεσποινίδος Γεννάδη, μουσικὴ φῆμα. Δέκα νόταις τῆς κυρίας Φωκᾶ δέκα μπριλλάντια—τραγοῦδι ὡς νὰ ἐστάλαξεν ἀπὸ πολιτισμὸν δύο αἰῶνων—οἱ Βούλγαροι ἔμειναν με τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τὰ ἔχασαν. Ἐφαίνοντο σκεπτόμενοι.

— Μωρὲ οἱ ἄνθρωποι ποῦ βγάσουν αὐτὸν τὸν λάφυρον θὰ πῆ ὅτι ζοῦν πρὸ πολλοῦ.

Ἐν τούτοις. Αὐτὴ ἡ Βουλγαρίς φοιτήτρια, τὸ θαρραλέον καὶ πάμπτωχον ὄν, ποῦ ἦτο σὰν κριθαρένιο ψωμί, εἶπε με τὰ κουτσὰ βουλγαροελληνικά τῆς τέτοια πράγματα περὶ τῆς γυναικείας κινήσεως ἐν Βουλγαρίᾳ ὥστε μᾶς ἔκαμε νὰ ντραπῶμεν ὀλίγον. Διότι ἡμεῖς μὲν ἐπεδειξαμεν μίαν Ἐνωσιν Ἑλληνίδων με δέκα τμήματα πάμπλουτα εἰς φιλανθρωπίαν, εἰς κυρίας, εἰς οἰκοκυρικὴν, εἰς ἀλτρουισμόν, ἓνα λάμποντα φιλανθρωπικὸν ὄργανισμὸν κυριῶν, τὸν ὁποῖον μόλις εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα κατώρθωσε νὰ παρασύρῃ ἡ πολὺ περισσότερον ἐπαναστάτις κυρία Παρρέν, οἱ δὲ Βούλγαροι διὰ τῆς Ἀντόνοβας ἐπέδειξαν πτωχότερα μὲν, βαθύτερα ὅμως στερεώερα καὶ ἐπαναστατικώτερα πράγματα. Μισὴ χιλιάδα φοιτητριῶν, γυναικας ποῦ ζητοῦν ἐργασίαν, ψῆφον, πάλιν καὶ νίκην γυναικῶν κατὰ τῶν ἀντιδράσεων τοῦ Βουλγαρικῆς Κράτους. Κι' ἐδῶ ἐψώνισαν πολιτισμὸν καὶ τὸν ἐψώνισαν γερά. Ἐτσι ψωνίζοντες θὰ τὰ ξεκαθαρίσουν μίαν ἡμέραν καὶ θὰ ζήσουν. Πιθανὸν νὰ εἶνε τὰ ψώνια τῶν ἄνω

κάτω, ἀλλὰ παίζεις με λαὸν ἔχοντα τὴν μεγαλοφυίαν τοῦ ψωνίζεῖν; Ἄν ἦσαν ἀλεπουδοεῖς, αὔριον ὅμως θὰ ψωνίσουν καὶ φάτσα.

Τὸ εἶδα καὶ τοῦτο. Μετὰ τὴν ἀπογευματινὴν ἓνας Βούλγαρος πλησιάσας τὴν κυρίαν Παρρέν διὰ νὰ τὴν ἀποχαιρέτησῃ τῆς εἶπε γαλατικώτατα εἰς γαλλικὴν.

— Κυρία χαιρετίζω εἰς τὸ πρόσωπόν σας τὴν Ἑλληνίδα καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνίδος.

Καὶ τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι. Τὴν εἶχε ψωνίσει καὶ τὴν ἀβρότητα αὐτὴν καὶ τὴν εἶχε φέρει στὴ βαλίτσα του.

— Ἐ βρὲ παιδιά! Ἐπα στοὺς Ἑλληνας. Ὅλα βρίσκονται στὸ μαγαζί. Τρέμετε τὸν ματιώδη ἀγοραστήν. Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ ΚΟΡΓΥΑΛΕΝΙΟΥ

Ἡ ὄλη περιουσία τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ ἀνδρὸς ὑπολογίζεται εἰς 700 χιλ. Ἀγγλικὰς λίρας (17 1/2 ἑκατομ. φράγκων) ἐκ τῶν ὁποίων τὰ κληροδοτηθέντα πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τοὺς ἀνεψιούς του (ὁ Κοργιαλλένιος δὲν ἀπέκτησε τέκνα ἐκ τοῦ γάμου του) δὲν ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τὰ δύο ἑκατομμύρια.

Κατ' ἀκολουθίαν τὰ διάφορα ὑπὲρ γενικῶν σκοπῶν κληροδοτήματά του ἀνέρχονται ὄχι εἰς δώδεκα, ἀλλ' εἰς 15 ἑκατομ. φράγκων.

Διὰ τὴν ἴδρυσιν ἐν Ἀθήναις Νοσοκομείου φέροντος τὸ ὄνομά του, τὸ ὁποῖον δὲ νὰ διατελῆ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας, κληροδοτεῖ 80 χιλ. λίρας (2 ἑκατ. φράγκων). Ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου ἓνα διαθεθῶσιν ὅπως ἤθελεν ὀρίσει ὁ Βασιλεὺς, 40 χιλ. λίρας (625 χιλ. φράγκων).

Ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως φυλακῶν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ τελειότερα πρότυπα τῶν ἐν Εὐρώπῃ πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν φυλακῶν τοῦ Π. Στρατῶνος, ἐπὶ ἄλλου ὅμως οἰκοπέδου χρηρηθησομένου ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ τοῦ Δήμου, 25 χιλ. λίρας (625 χιλ. φράγκων). Ζητεῖ δὲ ὀρισμένως ὅπως τὸ ἀποτρόπαιον οἰκοδόμημα τοῦ Π. Στρατῶνος κατεδαφισθῆ καὶ ὁ χώρος χρησιμοποιηθῆ δι' ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς.

Ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου ὁ «Εὐαγγελισμὸς» ἀφήνει 10 χιλ. λιρῶν (250 χιλ. φράγκα)· τὸ αὐτὸ δὲ ποσὸν καὶ διὰ τὴν Πολυκλινικὴν Ἀθηνῶν.

Ὑπὲρ τοῦ Ἀθ. Ὡδείου ἀφήνει 300 ἢ 500

χιλ. φρ. (δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν πόσα) δι' ἀνέγερσιν μεγάλης αἰθούσης συναυλιῶν, τῆς ὁποίας ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τὸ Ὡδεῖον.

Ἐπὲρ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Αἰγινήτου, ἀφῆνει ἕτερον ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων.

Καὶ τέλος ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁφελίμων Βιβλίων 250 χιλιάδας.

Αὐτὰ ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατὸν νὰ γνωρίζομεν εἶνε τὰ διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ τῆς καταστάσεως καταλειφθέντα κληροδοτήματα. Εἶνε ὅμως πιθανώτατον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου ἔτους νὰ προσέθεσεν καὶ ἐν ἡ δὺο ἄλλα ὑπὲρ τοῦ φθισιατρείου ἢ «Σωτηρία» καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Συστητίου ὠρισμένον ὅμως οὐδὲν ὑπάρχει γνωστὸν.

Καὶ ἤδη διὰ τὰς ἐν Κεφαλληνία δωρεάς του. Συνιστᾷ ἐκεῖ σχολεῖον κορασιῶν καλῶν οἰκογενειῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως νὰ πληρῶνουν ὀλίγα· ἐπίσης δὲ καὶ ἄλλο διὰ τὰ πτωχὰ κοράσια εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μορφοῦνται δωρεὰν εἰς καλὰς ἐργασίας καὶ ὑπηρετίας.

Ἐπίσης προνοεῖ ὑπὲρ τῆς ἀποζημίωσης τοῦ ἔλους Ἀργοστολίου «Κούταβος» ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν σύστασιν Βιβλιοθήκης ἐν Ἀργοστολίῳ καὶ τὴν ἀνέγερσιν Μουσείου ὅπως ἐνθαυρυνθῶσιν αἱ περαιτέρω ἀνασκαφαί.

Προνοεῖ ἐπίσης διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἐν Ἀργοστολίῳ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ Γυμνασίου, τὸ ὁποῖον νὰ λειτουργῇ κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Ἀγγλικῶν Κολλεγείων, ὅπως μορφοῦνται ἐν αὐτῷ οἱ νέοι Κεφαλλῆνες καὶ ἄλλοι θετικώτερον. Τὰ σχέδια τοῦ Σχολείου τούτου καὶ ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ ἀνατίθεται εἰς τὸν Σύλλογον τῶν Ὁφελίμων Βιβλίων.

Τέλος καταλείπει κληροδοτήματα δύο ἄλλων ἑκατομμυρίων πρὸς σύστασιν ἐν Ἀργοστολίῳ Ἐπαγγελματικῆς καὶ Ἐργατικῆς Σχολῆς.

Ἡ Σχολὴ αὕτη συνιστᾷ νὰ γείνη κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χατζηκώστα καὶ ἄλλων ὁμοίας φύσεως ἰδρυμάτων.

Διὰ τὴν διαχείρησιν τῶν Κεφαλληνιακῶν κληροδοτημάτων του ἀφίνει ἐπιτροπὴν αποτελουμένην ἐκ τῶν κ. κ. Πλάτωνος Βέγια, Ι. Τούλη, Α. Ν. Φωκᾶ, Γεωργακάτου, Γερασίμου Λασκαράτου, καὶ Σπύρου Κοσμετάτου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας καὶ τῆ συμπράξει τοῦ Νομάρχου καὶ Δημάρχου Ἀργοστολίου.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἢ Ἐπιτροπῇ αὕτη τὰς ἀποφάσεις τῆς θὰ ὑποβάλλῃ ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς ἐν Ἀθήναις γενικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ἐκ τῶν κ. κ. Ι. Βαλαωρίτου, Γ. Στρέιτ, Δ. Αἰγινήτου, Ι. Ἀθανασάκη καὶ πιθανώτατα τοῦ κ. Ἀθ. Ρωμανοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Γ. τοῦ Διαδόχου

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ συζήτησις τῆς Διπλῆς Βουλῆς ἐπὶ τῶν ἀναθεωρητέων ἀρθρῶν τοῦ Συντάγματος ἐξακολουθεῖ ὁμαλῶς. Ἐπυκνώθησαν δὲ κατὰ τὰς τελευταίας πρὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας αἱ συνεδριάσεις, πρῶται καὶ ἑσπεριναί, διὰ νὰ κερδισθῇ ὁ χρόνος τῆς ἐπιβαλλομένης διὰ τὸ Πάσχα διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος μετέβη εἰς Αἴγιναν καὶ Ὑδραν ὅπου διήλθεν ἀναπαύομενος τὰς ἡμέρας τῶν διακοπῶν τῆς Βουλῆς. Εἰς Αἴγινον δὲ ἀνεχώρησεν ὁ ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Γεωργίας κ. Ἐμ. Μπενάκης μετὰ τῆς κ. Μπενάκη.

Ἐπιτροπὴ ἐκλεχθεῖσα παρὰ τῆς Βουλῆς ἀνέλαβε νὰ ἐξελέγῃ τὰς κατηγορίας τοῦ καθηγητοῦ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων κατὰ τῶν δημοτικιστῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπεδείχθησαν ἐκ τῶν δημοσιευθειῶν ἀνακρίσεων ἀβίσιμοι.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἔγεινε θορυβώδης συζήτησις διὰ τὸ ἄρθρον περὶ Ἀντιβασιλίας. Ἐψηφίσθη καὶ τὸ ἐκλέξιμον τῶν βουλευτῶν μέχρι 26 ἐτῶν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ, μεσημβριαν. Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Πάτρας, Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 4 μ. μ. Διὰ Σίφνον, Χανιά, Ρέθυμνον καὶ Ἡράκλειον.

ΠΕΜΠΤΗ, μεσημβριαν. Διὰ Χίον, Σμύρνην, Μιτυλήνην, Δαρδανέλλια, Κων)πολιν, Ἀμυσόν, Ὁρδοῦ, Κερασσοῦντια καὶ Τραπεζοῦντια.

ΠΕΜΠΤΗ, 7 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Αἰδηψὸν καὶ Βόλον.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΑΤΡΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ, 8 μ. μ. (καὶ εὐθείαν). Διὰ Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ

“ΓΟΥΔΗ.”

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 μ. μ. Διὰ Σῦρον, Τήνον, Κόρδιον καὶ Ἄνδρον.

ΤΡΙΤΗ, 8 μ. μ. Διὰ Σῦρον, Τήνον καὶ Μύκονον.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 7 μ. μ. Δι' Αἴγιναν, Μέθανα, Πόρον, Ὑδραν, Ἐρμιόνην, Σπέτσας, Χέλιον, Δεωνίδιον, Ἄστρον καὶ Ναύπλιον.

ΤΕΤΑΡΤΗ, μεσημβριαν. Διὰ Ἡράκλειον, Ρέθυμνον καὶ Χανιά.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Αἰδηψὸν, Λίμνην, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὠροσῶς, Βόλον, Ἀλμυρὸν καὶ Σκιάθον, Σκόπελον κατὰ δεκαπενθημερίαν.

ΠΕΜΠΤΗ, 8 μ. μ. Διὰ Καψάλιον, Ἐλῆν, Γύθειον, Διμένιον, Σελινίτσαν, Καρδαμύλην, Καλάμας καὶ Νησίον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 8 μ. μ. (διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ). Διὰ Πάτρας, Μεσολόγγιον, Κυλλήνην, Ζόκυνθον, Κατάκωλον, Κυπαρισσίαν, Ἁγίαν Κυριακὴν, Μάραθον, Πύλον, Μεθώνην, Κορώνην, Νησίον, Καλάμας, Καρδαμύλην, Σελινίτσαν, Διμένιον, Γερολιμένα καὶ Γύθειον καὶ Πειραιᾶ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 7 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Αἰδηψὸν, Βόλον καὶ Θεσσαλονίκην.

ΤΕΤΑΡΤΗ, μεσημβριαν. Καὶ εὐθείαν διὰ Κων)πολιν, Βάρναν καὶ Πύργον.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 4 μ. μ. (δευτέρω γραμμῇ). Διὰ Κρήτην, ἤτοι διὰ Χανιά, Ρέθυμνον καὶ Ἡράκλειον.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ φαρμακευπορεῖα.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Κ^ΟΣ ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1911

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμματία αξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2,000 γραμματία αξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 25 Ἀπριλίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξήοντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμματία παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' αὐξήοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίου τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	Μίγα κέρδος	ἐκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	ἐκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδοι	ἐκ	»	2.500	»	5.000
6	Κέρδη	ἐκ	»	1.000	»	6.000
15	Κέρδη	ἐκ	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	ἐκ	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενέσεται τῆ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ἡ δευτέρα τῆ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῆ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τέταρτη τῆ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῆ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΣ ΜΕΤΟΧΟΣ Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἄργυρον βραβεῖον εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τοῦ Βορδῶ.—Ἐπίσημα σύστατικά τοῦ Ἱατροῦνδρίου καὶ τῶν Δημάρχων Λουτρακίου καὶ Ἀνδρου.

Ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλεσις τῶν ὑδάτων Λουτρακίου, Κυλλάνης καὶ Ὀσσης (Τσαγγεζι) ὑδάτων Σαρίζης Ἀνδρου.

Ὁ Δήμαρχος Ἀνδρου πιστοποιεῖ, ὅτι μόνον ἡ Ἀνώνυμος Ἐταιρία πληρεῖ τὰς φιάλας ἐν τῇ πηγῇ Σαρίζης. Ὅλαι αἱ φιάλαι τῆς Ἐταιρίας πληροῦνται εἰς τὰς πηγὰς, ὥστε νὰ διατηροῦνται τὰ συστατικά των.

Ἵδωρ Τσαγγεζι μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον (κατὰ τὴν γνώμην τοῦ προέδρου τῆς Ἐταιρίας τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων τῆς Γαλλίας καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ρομπέν) κατὰ τῆς ἀναίμας, τῆς χλωρώσεως καὶ τῆς ἐξασθησέως.

Ἡ Ἐταιρία προμηθεύει ὑδάτα εἰς τ' Ἀνάκτορα, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πρεσβείας καὶ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια καὶ καφενεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀποφεύγετε τὰς δαμιτζάνας, εἰς τὰς ὁποίας τὸ ὕδωρ χάνει τὰ συστατικά του καὶ ὅπου εἶνε ἀδύνατον νὰ τηρηθῇ καθαριότης, ἐνεκα τοῦ δυσκόλου τῶν πλύσεως τῶν δαμιτζανῶν.

Ἀποφεύγετε ἄλλα ὑδάτα Λουτρακίου ἀντλούμενα ἐκ φρεάτων συνορευόντων μὲ βόθρους. Ἐπιματῆ τὰ ὑδάτα τῆς Ἐταιρίας νωπότερα, ἀποτελεσματικώτερα καὶ εὐθηνότερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

14—Στοὰ Ἀρδακείου—14

Τυπογραφεῖον Π. Δεώνη